

With Love

With Love

With Love

With Love

ทดลองอ่าน

นัทริมา

วายร้าย

ทดลองอ่าน สายเปย์

ทดลองอ่าน

พิมพ์ครั้งที่ 1

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ With Love ได้ที่
www.facebook.com/withlovestory

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องแต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

|

ว้ายร้ายสายเปย์

นัทริมา

|

"คุณยังจำตัวเองไม่ได้เลยว่าเป็นใคร แล้วมาบอกชอบฉันนี่นะ"
"ไม่เห็นจะเกี่ยวเลย จำไม่ได้เป็นเรื่องของสมอง แต่ชอบคุณเป็นเรื่องของหัวใจ"

คำนำ

หลังจากส่งผลงานเรื่อง 'เจ้าสาวสโรว์ไลฟ์' มาให้นักอ่านหายคิดถึงเมื่อช่วงต้นปี ปลายปีเช่นนี้ 'นัทธิดา' ก็กลับมาอีกครั้งพร้อมผลงานเรื่องใหม่ 'วายร้ายสายเปย์' นิยายรักซึ่งบอกเล่าเรื่องราวของ 'เนตรอัปสร' สาวพนักงานขายสินค้าแบรนด์เนมตัวท็อปที่จับพลัดจับผลูต้องรับหนุ่มแปลกหน้าตัวใหญ่ยักษ์เข้ามาอยู่ในบ้าน เพราะเขาถูกทำร้ายจนสลบอยู่ข้างทางและเมื่อฟื้นขึ้นมา ก็จำไม่ได้ว่าตัวเองเป็นใคร

เธอไม่รู้เลยว่าทั้งหมดเป็นแผนการของเขา... 'ภา' หนุ่มหล่อสุดเจ้าเล่ห์และเป็นสายเปย์ตัวพ่อที่ตกหลุมรักเธอตั้งแต่ฟื้นขึ้นมาพบหน้า เขาไม่อยากกลับบ้านโดยที่ยังไม่รู้ว่ามีใครอยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ที่ทำให้ตนเจ็บปางตายและอยากจะสานสัมพันธ์กับหญิงสาวใจดีที่ช่วยเขาไว้ จึงตัดสินใจเล่นละครเป็นหนุ่มความจำเสื่อม แต่การเข้าหาเธอนั้นไม่ง่ายอย่างที่คิด เพราะเนตรอัปสรเคยผิดหวังกับความรัก และด้วยความที่เป็นหัวหน้าครอบครัวเธอจึงสร้างกำแพงแข็งแรงขึ้นมาปกป้องตัวเอง แล้วหนุ่มร่างยักษ์คนนี้จะใช้วิธีการไหนกะเทาะเจาะเปลือกหุ้มอันแข็งแกร่งของเธอ ความทุ่มเทของเขาจะให้ผลลัพธ์เช่นไร เราไปติดตามกันในเล่มนี้ได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัติ

นักเขียน

'นัทธิดา' เริ่มหัดเขียนนิยายจริงจังตอนมัธยมปลายค่ะ จากเขียนเล่นๆ เขียนกับเพื่อนในห้อง ไปๆ มาๆ ก็ปรากฏว่าชอบจริงจัง เลยตั้งใจว่าสักวันจะเป็นนักเขียนให้ได้ ทว่าระยะทางกว่าจะไปถึงเป้าหมายของคนเราไม่เหมือนกัน บางคนอาจจะพุ่งตรงสู่สิ่งที่ฝัน สำหรับนัทธิดาเรียกว่าอ้อมโลก กว่าจะมีนิยายรักเรื่องแรกออกมาก็นานทีเดียวค่ะ

นิยายรักเรื่องแรกคือให้รักเคียงเราค่ะ จากนั้นก็เขียนนิยายรักมาเรื่อย ไล่มาตั้งแต่ให้รักเคียงเรา, จัปร้ายมาชนรัก, หมั้นด้วยใจ หมายถึงรัก, เล่ห์ล้นมรักรัก, พลอยเหลี่ยมเพชร, กลบขบขบา, สาปกานดา, ลูกเบ็ดชินเดอเรลล่า, บุษลินมันตรา, เพลิงดุลี, บอสคะ หนูจะไม่ทน!, ปราบธนา... คุณอีกสักครั้ง, เจ้าป่าขบจนสุดท้าย, เจ้าสาวสโลว์ไลฟ์, วิวาทักระปุกลูก และวายุร้ายสายเปย์ที่คุณผู้อ่านถืออยู่นับเป็นเล่มที่ 16 ค่ะ ชอบคุณที่ติดตามกันมาอย่างต่อเนื่องนะคะ

เข้ามาพูดคุยทักทายกันได้ที่ Facebook นัทธิดา

<https://www.facebook.com/nutthima.author> ค่ะ

นัทธิดา

แนะนำ ตัวละคร

เกา	นักธุรกิจหนุ่มรูปหล่อ ร่ำรวยสูง ผิวขาวผ่องแบบคนที่ไม่เคยทำงานหนัก เจ้าเล่ห์ เอาแต่ใจ ไม่ชอบให้ใครขัดใจ เจ้าคิดเจ้าแค้น ทำได้ทุกอย่างเพื่อความรัก
เนตรอัปสร	เอสเอสสาวหน้าหวาน ร่ำรวยเล็ก ชอบวางมาดเป็นผู้ใหญ่เกินตัว มีความรับผิดชอบสูง รักคุณนายมาก ไม่ไว้ใจใครง่ายๆ เพราะเคยถูกคนรักทรยศมาก่อน
ลวิตรา	แบรนด์เมเนเจอร์ ลูกเลี้ยงของพ่อเนตรอัปสร เป็นคู่ปรับกับเนตรอัปสร มีนิสัยขี้อิจฉา แอบหลงรักเกามาานาน
ชุติมิน	อาสาวของเกาซึ่งเป็นลูกของปู่กับภรรยาอายุ สนิทกับเกาค่อนข้างมาก เป็นคนที่ภายนอกดูอ่อนหวานและใจเย็น
พิเชษฐ	อาของเกาและเป็นน้องชายแท้ๆ ของพ่อเกา ไม่ถูกกับชุติมิน นิสัยโผงผาง ชอบเงิน หวงสมบัติ
กฤษณา	แฟนเก่าของเนตรอัปสร รูปร่างสูง ผิวแทน หน้าตาดี ปากหวาน ช่างเอาใจ แต่ปลิ้นปล้อน ทะเยอทะยาน ทั้งเนตรอัปสรไปแต่งงานกับผู้หญิงที่รวยกว่า
ยายนารี	ยายของเนตรอัปสร รูปร่างเล็ก มีนิสัยอ่อนโยน ใจดี รักความเรียบง่าย ไม่ชอบวุ่นวายกับใคร คอยเคียงข้างและเป็นกำลังใจให้หลานสาวเสมอ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1

นางฟ้าซัดๆ

"บ้าชะมัด! ทำไมรถต้องมาเสียวันนี้ด้วยนะ"

หญิงสาวผอมลมหายใจออกมายืดยาวพลาวงกอดดมองสภาพรถยนต์กลางเก่ากลางใหม่ที่มีควันลอยพุ่งขึ้นจากกระโปรงหน้าด้วยความหงุดหงิด เธอไม่ได้เอารถเข้าศูนย์ฯ เสียนาน มารู้ตัวอีกทีซับบๆ อยู่เจ้าตัวดีก็เกเร ฟันควันลอยพุ่งขึ้นจากหน้ารถก่อนจะแน่นิ่งซี้แห่งแก้อยู่ข้างถนน

แล้วตายที่ไหนไม่ตาย ดันมานอนแช่อยู่ริมถนนย่านชานเมืองกลางดึก รอบข้างมีแต่ทุ่งหญ้าสูง รถยนต์บนถนนแล่นผ่านไปชนิดนับนิ้วได้

"แท็กซีไม่มี แกร็บก็ไม่รับ ชวยชะมัด!"

วันนี้คงเป็นวันชวยของเธอ ตั้งแต่เจอลูกค้าเรื่องเยอะ ขอตุลีนค้าของร้าน พุดคุยดีบตี สุดท้ายคือไม่ซื้อ แต่ขึ้นชื่อว่าเป็นลูกค้าแล้วเนตรอัปสรได้แต่ก้มหน้าอดทน ใครจะรู้ว่าโอกาสหน้าลูกค้ากลุ่มนี้อาจเปลี่ยนใจมาซื้อตุลีนค้ากับเธอก็ได้

ระหว่างยื่นรอความช่วยเหลือจากช่างของอู่ซ่อมรถที่รู้จักกัน จู่ๆ ก็มีอะไรเหนียวเหนืดคว่ำหมับเข้าที่ข้อเท้าจนหญิงสาวเบิกตาโพลง กริตรี่องสุดเสียง แต่เสียงที่ล่ว่งพันจากเรียวกปากเป็นเพียงลมร้อนๆ สายหนึ่งเท่านั้น

"ชะ...ช่วยด้วย"

ลมเย็นกลุ่มหนึ่งพัดโชยมาจากนเส้นขนบนแขนเนียนลูกเกี้ยว ความกลัวผี แต่ดั้งเดิมร้องเตือนว่าสิ่งแปลกปลอมเหนียวหนืดนั้นอาจเป็นผี เธอจึงกระแทก รองเท้าส้นสูงลงไปบนอะไรสักอย่างที่ฉวยข้อเท้าเธอไว้เข้าอย่างแรง หวังว่า ผีจะยอมปล่อยตนเป็นอิสระ แต่มันกลับร้องโอดโอย

"จะ...เจ็บ!"

หญิงสาวเลิกคิ้ว สติที่เริ่มคืนกลับมาเข้ารูปเข้ารอยดับความกลัวและ จุดความฉงนสงสัยขึ้นมาแทน

ผี...มีความรู้สึกด้วยหรือ

เปลือกตาเรียวยาวลืมขึ้นก่อนดวงหน้าหวานละมุนจะก้มมองร่างซุ่มเลือด ที่ไหลพันออกมาจากพวงมัจจุช่างทาง

"อ้าว ไม่ใช่ผีนี่นา!"

ภาพเบื้องหน้าชาวโพลน มองไปทางใดเห็นเพียงความเว้งว่างเปล่า ไร้สรรพเสียงสำเนียงใดๆ เจียบงันจนเขาหวาดวิตก หมุนคว้างรอบตัวแต่ กลับเห็นเพียงตัวเขาเอง พื้นที่ยืนตระหง่านอยู่เป็นพื้นเรียบหรือขรุขระเขา มองไม่เห็น เพราะมันชาวโพลนไปหมด

"เจ้าเภา!"

เสียงเรียกดังมาจากที่ไหนสักแห่ง ไม่ใกล้ ไม่ไกล เขาหมุนไปรอบตัว อีกครั้ง แต่กลับไม่พบเจ้าของเสียง ชายหนุ่มยกมือป้องปาก ตะโกนก้องผ่าน ความเว้งว่างออกไปเรียกคนที่เคยสนิทชิดเชื้อ

"ปู่...ปู่ใช่ไหม!"

เขาเดินฝ่าความเว้งว่างไปอย่างสะเปะสะปะ กระทั่งผ่านม่านหมอกหนา สีขาวออกไปจนพบชายชราร่างสูงกับไม้เท้าหัวเสือ ใบหน้ารูปไข่อบไว้ด้วย ริ้วรอยของกาลเวลา ริมฝีปากแยมรอยยิ้มขึ้นฉี่น มือเหยี่ยวนยื่นมาข้างหน้า ละม้ายจะบอกให้เขาเดินเข้าไปหา

"เภาอยู่ที่ไหนปู่ เภาตายแล้วหรือ"

ชายชราอ้อมบางๆ ค้างมือไว้กลางอากาศ ผู้เป็นหลานยกมือขึ้นเตรียมจะยื่นไปหาผู้เป็นปู่ แต่เสียงทุ้มทุ้มลอยละล่องก้องสะท้อนท่ามกลางความเว้งว่างเจียบงัน

คุณคะ!

ภาคตมือลงข้างตัว หันกลับไปทางต้นเสียง แต่กลับไม่พบใคร มีเพียงเสียงหวานใสที่ยังดังต่อเนื่อง

อย่าเป็นอะไรไปนะคะคุณ

"เสียงใครนะ!"

ภาคตะโกนกลับไป แต่เสียงหวานละมุนกลับสวนมาราวไม่ได้ยินคำถามของเขา

เข้มแข็งไว้นะคะคุณ

เรียวก้าวหนาย่นเข้าหากันด้วยความฉุน ก้มสำรวจสภาพตัวเองที่แข็งแรงขนาดนี้ จะเป็นอะไรไปได้ แม้ไม่เห็นหน้าค่าตา แต่รับรู้จากน้ำเสียงว่าเจ้าของเสียงเป็นหญิงสาว ไม่ใช่คนสูงวัย

พื้นที่นั้นมานะคะคุณ ฉันจะรอ

น้ำเสียงของเธอเรียบเย็นเหมือนสายน้ำไหลเอื่อยในลำธาร ฟังแล้วชุ่มชื่นหัวใจ เขารีบหันไปจะชวนปู่คุยถึงเจ้าของเสียง แต่ร่างของชายชรากลับลับหายไป เหลือแต่เขายืนอยู่เพียงลำพัง

"ปู่...ปู่!"

ชายแปลกหน้าที่เธอช่วยชีวิตไว้ถูกย้ายออกจากห้องฉุกเฉินมาอยู่ห้องไอซียูได้สามวันแล้ว ทุกครั้งที่เนตรอัปสรแวงมาจะได้คำตอบเหมือนเดิมว่าเขายังไม่ฟื้น เธอจึงใช้เวลาหลังเลิกงานแวงมาเยี่ยมมาพูดคุยให้กำลังใจ แม้จะเป็นคนแปลกหน้าต่อกัน แต่เขาก็คือมนุษย์คนหนึ่งที่คุณอยากกระซากลมหายใจคืนจากพญามัจจุราช

เธอยืนมองใบหน้าขาวซีด รอยฟกช้ำสีม่วงคล้ำตรงหางคิ้ว แก้ม และ

มุกปาก ตามร่างกายจัดว่านุ่ม แขนขายาวแก้งก้างสวมเสื้อแข็ง

หากมองข้ามรอยฟกช้ำตามใบหน้า เธอคิดว่าเขาน่าจะเป็นคนรูปร่างหน้าตาดีทีเดียว "ไม่รู้ว่ามีบาดแผลที่เกิดขึ้นเหล่านี้จะทำให้เขาเสียโฉมหรือไม่"

"ฉันกลับก่อนนะคุณ"

เธอก้าวเท้าห่างจากเตียงเพียงไม่กี่ก้าว ลู่ๆ เสียงลั่นเอี้ยดอ้าดักดังมาจากเตียงคนไข้ เนตรอัปสรหันขวับก่อนสาวเท้ากลับมาขึ้นข้างเตียง ทอดตามองศีรษะทุยสวดยับไปมา คิ้วหนาขมวดเข้าหากัน เปลือกตาเรียวยาวกะพริบถี่

"ฟื้นแล้วหรือคุณ"

เสียงหวานใสดังลอดโสตประสาทเข้ามาปลุกคนป่วยที่ยังสะลึมสะลือ เปลือกตาซึ่งมีขนตายาวราวกันสาดหนักอึ้ง ใช้เวลาอยู่ชั่วอึดใจเขาก็เปิดเปลือกตาขึ้นมาพบกับดวงหน้าสวยหวานที่ไม่คุ้นตา

"ใคร!"

น้ำเสียงของคนไข้หนุ่มแหบแห้งเหมือนคนขาดน้ำ แต่เนตรอัปสรไม่ได้ตอบคำถามนั้น เพราะมัวแต่ห่วงอาการของเขามากกว่า

"คุณเป็นยังไงบ้างคะ"

เสียงเรียบเย็นหวานใสนี้ยืนยันว่าเธอคือเจ้าของเสียงที่ปลุกปลอบเขาในห้วงฝัน

ชายหนุ่มหรือที่ตามองดวงหน้ารูปไข่อันประกอบด้วยเรียวคิ้วดำเรียงตัวสวย จมูกเล็กมันขึ้นเล็กน้อย ริมฝีปากเป็นรูปกระจะจับสวย เครื่องหน้าเธอละมุนละไม น่ามอง จุดเด่นที่สุดบนดวงหน้าเรียวเห็นจะเป็นนัยน์ตาหวานซึ่งที่ทอดมองเขาอย่างอ่อนโยน

"เจ็บตรงไหนไหมคะ"

"เจ็บ!"

"น่าจะเจ็บอยู่หรอก โดนตีเสียน่วมขนาดนั้น เตียวฉันออกไปเรียกพยาบาลก่อนนะ คุณอย่าเพิ่งหลับล่ะ"

เขาทอดมองร่างเล็กอ่อนแอในชุดกระโปรงเข้ารูปสีดำเหมือน

เครื่องแบบพนักงานเดินห้างไปจากข้างเตียง เส้นผมยาวสลวยดกดำที่ระยิบอยู่บน
แผ่นหลังสะบัดปลิวไปมายามเรือนร่างอรชรสมส่วนเคลื่อนไหวห่างออกไป
นางฟ้าชัดๆ!

เธอเป็นความงามที่ถูกตาต้องใจ เรียกเสียงกระหน่ำรัวในหัวใจให้ตั้งกอง
ขนาดเจ็บหนักเขายังอดชื่นชมความงามละมุนละไมนี้ไม่ได้ คุรุหนึ่งเธอก็เดิน
กลับมาพร้อมพยาบาลวัยกลางคน

"เป็นยังไงบ้างคุณ"

"เจ็บ"

"จำได้ไหมคะว่าเกิดอะไรขึ้นกับคุณ"

คนไข้ชาย่นคิ้ว พยายามหวนรำลึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา แต่กลับ
ปวดศีรษะหนีบเหมือนมีอะไรหนักๆ มากดทับ

"ไม่ได้"

"จำได้ไหมคะว่าคุณเป็นใคร จะได้ติดต่อญาติให้ ทั้งนี้ทั้งตัวไม่มีบัตร
ยืนยันตัวตนอะไรเลย คนร้ายคงเอาไปหมด"

"ใคร"

"อย่าบอกนะคะว่าคุณจำไม่ได้ว่าตัวเองเป็นใคร"

เนตรอัปสรทะเลซึ้นกลางบอลลอง พอเห็นเขากะพริบตา สาวหวานถึงกับ
หน้าเหวอ หันไปขอความเห็นจากน้าสาวซึ่งทำงานอยู่ที่โรงพยาบาลนี้

"ทำยังไงดีคะน้าแก้ว เขาจำไม่ได้ว่าตัวเองเป็นใคร"

"เดี๋ยวนำไปเรียกคุณหมอมาดีกว่า"

"ขอบคุณคะน้าแก้ว"

หญิงสาวกวาดมองสภาพฟกซ้ำของคนไข้ด้วยความสงสารแถมเห็นใจ
นอกจากถูกทำร้ายแล้วยังความจำเสื่อมอีก ไม่รู้จะหวาดกลัวสักแค่ไหน
ความสงสารเห็นใจในชะตากรรมของเพื่อนมนุษย์ทำให้เธอเลื่อนมือออกมา
วางบนหลังมือหนาข้างที่ไม่ได้ใส่เสื้อเฝือกอย่างนุ่มนวลแล้วปลุกปลอบด้วย
เสียงอ่อนโยน

"ไม่ต้องกังวลนะคะคุณ อีกไม่นานก็ดีขึ้น"

ไอลูนที่หญิงสาวส่งผ่านมือบางสูคนใช้ด้วยความเห็นใจเพื่อนมนุษย์กลับถูกอีกฝ่ายแปรเปลี่ยนเจตนาเป็นความหวานซึ่งของหญิงสาวที่มีต่อชายหนุ่ม เพราะเคยชินกับการมีหญิงสาวมากมายทอดไมตรีให้ มือหนาจึงรวบมือบางไว้ในอุ้งมือแล้วจงใจหลับตาปิดการรับรู้เสียตื้อๆ

เนตรอัปสรเบิกตาโพล่ง รีบชักมือออกจากการเกาะกุม ก้าวถอยหลังไปสองสามก้าว ไอร้อนผ่าวจากมือหนายังทิ้งรอยอยู่บนหลังมือเธอ ดวงตากลมโตจ้องอีกฝ่ายอย่างหวาดระแวง ขณะที่เขาลืมตาขึ้นมองเธอด้วยแวตัดพ้อแกมไม่ได้ตั้งใจ

โชคดีที่หน้าสาวและคุณหมอมอหนุ่มใส่แว่นกรอบบางเดินเข้ามาพอดี ความกระอักกระอ่วนระหว่างเราจึงยุติลงกะทันหัน

"อาการเป็นยังไงบ้างครับ"

"เจ็บ จำไม่ได้"

คนใช้ตอบเสียงเย็น ปิดเปลือกตา ไม่รับรู้สถานการณ์ตรงหน้า ทิ้งให้หญิงสาวต้องรับหน้าตามลำพัง

"ทำไมเขาถึงจำไม่ได้ล่ะคะคุณหมอ"

"จากที่ทำซีทีสแกนแล้วไม่พบความผิดปกตินะครับ เป็นไปได้ว่าสมองคนไข้อาจกระทบกระเทือน มีคนไข้บางรายที่ความจำเสื่อมจากอุบัติเหตุหรือการถูกทำร้าย แต่ความทรงจำจะหายไปแค่ช่วงระยะเวลาสั้นๆ ไม่กี่วัน ความทรงจำก็กลับมา คงต้องให้เวลาคนไข้พักฟื้นอีกสักสองสามวัน อาการน่าจะดีขึ้นครับ"

คุณหมอมอเอ่ยจบก็ขอตัวไปดูแลคนไข้อื่น เธอเลยหันมาปรึกษาญาติฝั่งแม่แทน

"แล้วถ้าเขาจำไม่ได้เลยล่ะคะน้ำแก้ว"

"คงไม่ถึงขนาดนั้นหรอกมั้ง น้าว่าอย่าเพิ่งมองโลกในแง่ร้ายเลย ให้เขาพักฟื้นอีกสักสองสามวัน ไม่นแน่ความทรงจำอาจจะกลับมาอย่างที่

คุณหมอบอกก็ได้"

หญิงสาวพยักหน้าคล้อยตาม "ขอบคุณน้ำแก้วมากนะคะที่เป็นธุระให้"
 "ไม่เป็นไรหรอก รอให้อาการทรงตัวแล้วค่อยว่ากันอีกที"
 "คะน้ำแก้ว"

เนตรอัปสรลอบถอนหายใจ หวนนึกถึงเหตุการณ์ซ็อกโลกแล้วยังตกใจ
 ไม่หาย หลังจากมีสติรับรู้ว่าคุณที่จับข้อเท้าตนไว้ไม่ใช่ผี เธอก็กลืนลาน
 กตโทรทัศน์หน้าสาว ยังดีที่ผู้เป็นน้ำอยู่เวรห้องฉุกเฉินพอดี จึงช่วยจัดแจงให้
 ทุกอย่าง ไม่อย่างนั้นเธอคงทำอะไรไม่ถูก

"ได้คุยกับพ่อเราบ้างรีเปลาเนตร"

คำถามนี้ทำให้ริมฝีปากของสาวหน้าหวานเหยียดออกเป็นเส้นตรง
 รอยขุ่นใจผุดพรายขึ้นในดวงตาหวานซึ่งก่อนจะจางหายไปอย่างรวดเร็ว

"เนตรไม่มีอะไรจะคุยกับเขาหรอกคะน้ำแก้ว"

"เราก็อยาติฐินักเลย เรื่องมันก็ผ่านมานานแล้วนะเนตร"

"เนตรไม่ได้ติฐิตะ เพียงแต่ไม่อยากยุ่งกับพ่อ ไม่อยากให้เกิดครอบครัวใหม่
 ของพ่อว่าเอาได้"

แก้วตาถอนหายใจแรงๆ "ทางโน้นก็เหลือเกิน พ่อลูกกันแท้ๆ ทำมาเป็น
 หวงก้าง ตัวเองมาที่หลังแท้ๆ"

"ช่างเถอะคะน้ำแก้ว เนตรไม่อยากพูดถึงคนพวกนั้นอีก"

"เออล่ะน้ำขอตัวก่อน ต้องไปตูดคนไข้ต่อ"

"คะ อีกแป๊บหนึ่งเนตรก็จะกลับแล้วคะน้ำแก้ว"

คล้อยหลังน้ำสาวไปแล้ว เบื้องตาเรียวยาวของคนไข้ก็เปิดขึ้น นัยน์ตา
 คมกล้าจับจ้องใบหน้าหวานซึ่งไ้รราวกับจะประทับความหวานละมุนให้แนบแน่น
 อยู่ในความทรงจำ

"ฉันไปก่อนนะคะคุณ"

"อย่า-ไป"

เนตรอัปสรชะงักฝีเท้า สบนัยน์ตาคมกริบที่ทอดมองมาอย่างเว้าวอน

เห็นแล้วในใจปล้นอ่อนยวบ อดคิดไม่ได้ว่าหากเธอความจำเสื่อม จำไม่ได้ว่า
ตนเองเป็นใครคงรู้สึกว้าเหวและตื่นตระหนกเช่นเดียวกัน

"ไม่ต้องกังวลนะคะคุณ แล้วฉันจะแวะมาใหม่"

เสียงทุ้มนุ่มปลอบใจคนฟัง ก่อนร่างเล็กบางจะก้าวหันไปจากสายตา
ไม่หันกลับมามองคนใช้ที่พองแก้ม บั้นหน้ามุ่มยุเพราะตั้งแต่เกิดมาไม่เคยมีใคร
ซัดใจเขามาก่อน

บทที่ 2 กิ่งขวาง

แอนนา โอลิเวียร์ หรืออันนา โอลิวิเยร์ (Anna Olivier) เป็นแบรินด์เครื่องหนังสุดหรูจากฝรั่งเศสซึ่งตั้งชื้อปบริเวณชั้นสองในห้างดังใจกลางเมืองใกล้กับจุดเชื่อมต่อสถานีรถไฟ ทำให้ชั้นดังกล่าวมีผู้คนสัญจรไปมาคับคั่งตามปกติแล้วทางร้านมีนโยบายบริการลูกค้าหนึ่งกลุ่มต่อเอสเอ (Sale Associate) หรือพนักงานขายหนึ่งคน เนตรอัปสรคือหนึ่งในเอสเอที่มีลูกค้าแวะเวียนมาหาบ่อยที่สุด เพราะการให้คำแนะนำและบริการที่ไม่เลือกชั้นวรรณะ ใครเข้ามาสอบถามเธอก็ต้อนรับขับสู้อย่างดี ลูกค้าสาววันนี้ก็เช่นเดียวกัน

เท่าที่ประเมินจากการเห็นแวบแรกน่าจะเป็นสาวทำงาน เพราะสวมเสื้อเชิ้ตกับกระโปรงเข้ารูปทรงเอ ไว้ผมยาวระบ่า อายุอานามไม่น่าเกินสามสิบปี สีหน้าท่าทางดูเคอะเขินเล็กน้อยตอนเดินเข้ามาในชื้อป เธอเลยเข้าไปทักทายด้วยรอยยิ้มเป็นมิตร นำทางให้ลูกค้ารู้สึกอุ่นใจ คลายกังวล

"สวัสดีค่ะ ไม่ทราบว่าคุณลูกค้าสนใจเป็นสินค้าประเภทไหนดีคะ"

"ดูกระเป๋า รุ่นดูมงต์ สีเบจ อะไหล่สีทองไว้คะ แต่ยังไม่แน่ใจว่าจะเลือกไซส์ไหนดี"

กระเป๋าโอลิวิเยร์ ดูมงต์ (Olivier Dumont) คือกระเป๋าตัวที่อุปของ

แบรนต์แอนนา โอลิเวียร์ที่ชายตีตลอดกาล

"รอสักครู่นะคะ เดี่ยวเนตรไปเอามาให้ลองดีกว่า จะได้ลองเทียบดูว่า ไชล์ไหนเหมาะกับคุณลูกค่ะ"

"ขอบคุณมากค่ะ"

เอสเอสสาวเดินนำลูกค้าเข้ามาที่เคาน์เตอร์ ก่อนหันไปคว้ากระเป๋าตัวท็อปของแบรนต์ทั้งสาม ไชล์มาวางเรียงบนตู้กระจก

"กระเป๋าดูมงต์มีสาม ไชล์นะคะ small medium large ไม่ทราบว่าคุณคิดแล้วคุณลูกค้าใส่ของในกระเป๋ายะไหนคะ ถ้าไม่เยอะ เนตรขอแนะนำเป็น ไชล์ small ค่ะ น้ำหนักตัวกระเป๋ายะเบากว่าด้วย แต่ถ้าใส่ของเยอะมากๆ เนตรแนะนำเป็น large เลยค่ะ คุณลูกค้าลองใส่ของในกระเป๋ายะได้เลยนะคะ หรือลองสะพายดูก็ได้ค่ะ จะได้ว่าไปไหนที่คุณลูกค้าชอบมากที่สุด"

"ใส่ของลงไปได้เลยหรอคะ"

ลูกค้าสาวท่าทางขี้อายเล็กน้อยถามด้วยไม่แน่ใจ

"ได้ค่ะคุณลูกค้า"

เนตรอัปสรกวาดมองข้าวของจีปาละที่ลูกค้านำมาเรียงใส่ในกระเป๋ารุ่นดูมงต์แล้ว คิดว่าด้วยปริมาณข้าวของที่ใช้น่าจะเหมาะกับ ไชล์ medium มากกว่า ยิ่งเห็นลูกค้าสาวลองพลิกกระเป๋ายะที่ชวาที่ด้วยแววตาชื่นชม เอสเอสสาวก็ยิ่งใจขึ้น

"สวยจังเลยคะ หนักก็นุ่มด้วย"

"คุณลูกค้าจะลองสะพายหรือเดินไปดูที่กระจกก่อนก็ได้นะคะ"

เธอผายมือพาลูกค้าสาวเดินไปที่กระจกบานยาวซึ่งวางติดกับผนังและปล่อยให้ลูกค้าลองเดินไปกลับบนพรมสีนุ่นนุ่ม พอเห็นลูกค้ายิ้ม แววดตาเป็นประกายวิบวับ สาวหน้าหวานก็มั่นใจว่าปีเตอร์ขายครั้งนี้ได้แน่นอน

"งั้นรับเป็น ไชล์ medium แล้วกันค่ะ"

"ยินดีค่ะคุณลูกค้า"

"ขอบคุณนะคะที่ช่วยแนะนำ ตอนแรกคิดว่าจะเอา ไชล์ large เพราะ

กลัวใส่ของไม่พอ แต่ลองสะพายดูแล้วมันใหญ่ไป เราเก็บเงินมาหลายปีเลย
กว่าจะตัดสินใจมาซื้อ ตอนแรกจะฝากร้านหิ้ว เพราะกลัวเอสเอไม่บริการ แต่
พอลองเข้ามาคุยแล้วเอสเอใจดีกว่าที่คิดอีกค่ะ"

"ด้วยความยินดีค่ะคุณลูกค้า ถ้าสนใจแวะเข้ามาลอง มาพูดคุยกันได้เลย
ค่ะ ชอบไม่ชอบไม่ว่ากัน เพราะราคากะเป๋าของแอนนาก็ไม่เบาเลยจริงๆ แต่
ถ้าซื้อแล้วรับรองคุ้มค่า ใช้ได้นานแน่นอนค่ะ"

"ขอบคุณนะคะ"

"ถ้าในอนาคตคุณลูกค้าสนใจรุ่นอื่น ติดต่อเนตรได้เลยนะคะ"

นอกจากลูกค้ารายนี้ วันนี้เธอยังมีนัดกับหนึ่งในลูกค้าที่เป็น
ที่ออสเพนเตอร์หรือลูกค้าที่มียอดใช้จ่ายเยอะอันดับต้นๆ ของร้าน ครั้งแรก
ที่พบกันลูกค้ารายนี้แต่งกายธรรมดา ดูปอนๆ ในสายตาคอนอื่น แต่เนตรอัปสร
ไม่เลือกที่รักมักที่ชังเดินเข้าไปบริการ ให้คำแนะนำด้วยความจริงใจและสุภาพ
จนสร้างความประทับใจและได้รับใช้เศรษฐกิจนี้จากเมืองอุบลฯ ตั้งแต่สองปีก่อน
จวบจนกระทั่งปัจจุบัน

วันนี้ลูกค้ากะเป๋าหนักจองกะเป๋าโอลิวีเยร์ ดุมงต์สีเขียวมันต์ซึ่งเป็นสี
หายากมาก เพราะเซเลบริตี้จากฮอลลีวูดนิยมถือสีนี้กัน ทำให้สีนี้ขาดตลาด
ต้องรอคิวกันนานหลายเดือน ในฐานะเอสเอจึงมีหน้าที่ดูแลและความหาสินค้า
มาให้ลูกค้าให้จงได้

"วันนี้รับแซมเปญใหม่คะพี่เอ๋ เนตรรู้ว่าพี่เอ๋จะมาเลยเตรียมไว้ให้"

เนตรอัปสรเชื้อเชิญลูกค้านั่งบนโซฟาหนังสีแดงเลือดหมูตัวใหญ่ก่อน
คุกเข่าลงบนพรมข้างเบาะนั่ง

"หนูเนตรรู้ใจพี่ที่สุดเลย แต่พี่อยู่ในช่วงแสบัน ต้องถือศีลห้า พี่ขอ
น้ำผลไม้แล้วกันจ๊ะ"

"งั้นรับน้ำส้มดีไหมคะ"

"ดีเลยจ๊ะ"

"พี่เอ๋รอสักครู่นะคะ เดี่ยวเนตรไปหยิบน้ำมาให้"

เนตรอัปสรเดินหายไปหยิบน้ำส้มคั้นจากหลังร้านมาเสิร์ฟลูกค้า ก่อนเข้าไปหยิบกระเป๋าออกมาให้ลูกค้าชื่นชม กระเป๋าทรงสี่เหลี่ยมฐานกว้าง หุคล้อมและสายสะพายเป็นโซ่สีทองรมควัน ตัวกระเป๋าทำจากหนังแกะขัดด้าน ให้ความรู้สึกโก้หรู

"หนังนุ่มจังเลยหนูเนตร"

"หนังแกะของแอนน่าจะเป็นพิเศษ ผิวสัมผัสเรียบลื่น นุ่มกว่าหนังแพะคะ แต่ต้องระวังค่อนข้างมากเพราะเป็นรอยง่าย แต่ทางซ็อบมีบริการดูแลทำความสะอาดและเคลือบเงาให้ตลอดอายุการใช้งาน พี่เอ้าวางใจได้คะ ถ้าพี่เอ้อยากส่งน้องมาทำความสะอาดเมื่อไร ติดต่อเนตรได้ตลอดนะคะ เดี่ยวเนตรลงคิวให้"

"มีหนูเนตรคอยดูแล พี่สบายใจอยู่แล้ว โบนัสพี่รับจะ มีของผู้ชายใหม่ พี่ว่าจะซื้อไปฝากลูกชาย พวกกระเป๋าสตางค์ หรือเนกไทก็ได้"

"มีเนกไทรุ่นใหม่ เพิ่งลงจากรินเวย์เลยคะพี่เอ"

"จ้ะจัดมาเลยจ้ะ"

เจอลูกค้าตีมิซัยไปทั้งวัน แต่หาใช่ว่าจะเจอลูกค้าแสนดีแบบนี้บ่อยๆ ลูกค้าเรื่องมากชวนปวดใจก็มีไม่น้อย บางรายอ้างว่าเจอตำหนิ อยากคืนสินค้า ทั้งที่ก่อนออกรากร้านก็ตรวจเช็คแล้วว่าไม่มีรอยดงกล่าว

บางรายซื้อกระเป๋าจากร้านหิ้วแล้วไม่แน่ใจว่าเป็นของแท้รีเปล่า ก็เอามาให้ทางซ็อบตรวจสอบ บางรายเด็ดกว่านั้นคือเข้ามาลองสินค้าแล้วคุยโทรศัพท์กับเพื่อนต่อหน้าเธอว่าจะไปสอยจากร้านหิ้วออนไลน์ มากเรื่องมากความ แต่งานบริการก็ต้องรับมือกับเรื่องเหล่านี้ให้ได้

เนตรอัปสรทำงานหนักจนลืมนานลิ้มคิน และลืมนว่ามีใครบางคนรอเธออยู่ โชคดีที่วันต่อมาเธอเลิกงานเร็ว เลยต้องไปรับ 'ภาระ' ออกจากโรงพยาบาล ตามที่นำสาวโทรศัพท์มาบน

"ไม่ไหวแล้วนะเนตร หมอนี้ก่อเรื่องจะเอาโน่นเอานี่ แครับมือคนใช้น้ำก็แยแล้ว ไม่มีเวลามาดูแลคนของเราหรอกนะ"

ไม่ใช่คนของเธอสักหน่อย เราไม่ได้รู้จักกัน เธอแค่บังเอิญช่วยเขาจาก
ข้างทางเท่านั้น

หญิงสาวระบายลมหายใจออกมาจากเรียวปาก เคี้ยวความยุ่งยาก
ผุดขึ้นมากองในใจเต็มไปหมด แต่ไหนๆ ก็ช่วยแล้ว เธอจะยอมจ่ายแค่
ค่ารักษาพยาบาลแล้วกัน ที่เหลือก็แล้วแต่เวรแต่กรรมของหมอนี้แล้วละ

เนตรอัปสรใช้เวลาเป็นชั่วโมงฝ่ารถติดจากห้างใจกลางเมืองมายัง
โรงพยาบาล ยังไม่ทันเดินเข้าไปด้านในสายตาก็พลันเลื้อยเห็นคนไข้ร่างใหญ่
นั่งชักสีหน้ามุ่มต๋อยอยู่บนเก้าอี้ยาวใกล้ประตูทางเข้าแล้ว

"กว่าจะมารับได้!"

น้ำเสียงประชดประชันทำเอาเรียวคิ้วยาวเล็กขิ้นละม้ายแปลกใจว่าเรา
สนิทกันตอนไหน เหตุใดถึงคิดว่าเธอจะมารับ เธอแค่มาจ่ายค่ารักษาพยาบาล
แล้วก็ทางใครทางมัน...แค่นั้นเอง!

"ทำไมคุณออกมานั่งตรงนี้ล่ะ คุณหมอให้ออกมาได้แล้วหรือ"

"ใครจะห้ามผมได้ คนไข้ส่งเสียงร้องทั้งวัน น่ารำคาญ แล้วนี่คุณ
หายไปในไหนมา"

ขมับของสาวหวานแต่นตบๆ พยายามข่มใจรั่มๆ ไม่ถือสาคนไร้มารยาท
"ฉันต้องทำงานนะสิ คุณเห็นน้ำสาวฉันไหม"

"ไม่รู้สิ รีบๆ จ่ายเงินแล้วรีบไปเถอะ ผมร้อน เปิดแอร์ประสาอะไร
ไม่เห็นเย็นเลย"

หนึ่ง...ลิบ...ยี่ลิบ...หนึ่งร้อย...สองร้อยห้าสิบลีบ

เธอนับเลขแบบก้าวกระโดดในใจ กตอารมณณ์พลุ่งพล่านไม่ให้ยกกระเป๋
ขึ้นมาพาดศีรษะที่มีผ้าก๊อชพันอยู่ ถึงอย่างไรเขาก็ได้รับบาดเจ็บ หากทำอะไร
รุนแรงเธออาจตกเป็นจำเลยข้อหาฆาตกรรมคนแปลกหน้าได้

"เอาเป็นว่าคุณรออยู่ตรงนี้แหละ เตี้ยวนั้นมา"

ยังไม่ทันถึงหน้าห้องฉุกเฉิน น้ำสาวก็เดินสวนออกจากห้องมาก่อนด้วย

สีหน้ายุ่งยากใจ

"ขอโทษนะคะน้ำแก้ว อาการเขาเป็นยังไงบ้างคะ จำอะไรได้บ้างไหมคะ"

"อาการดีขึ้น เดินเห็นได้มากขึ้น แต่จำอะไรไม่ได้เลย อาย่าหาว่านิทาเลยนะ น้าว่าพื้นนิสัยคงแย่มาก ถึงเกรง ก่อทวน เรียกร้องจะเอาอย่างโน้นอย่างนี้ไม่เลิก ทำตัวอย่างกับที่นี่เป็นโรงพยาบาลเอกชนถึงจะมีคนคอยรอมือรองตีนยังงั้นแหละ"

หลานสาวไม่ค่อยเห็นหน้าของตนจนเฉียวบ่อยนัก หมอนี่คงก่อเรื่องไว้ไม่น้อยทีเดียว

"แล้วเนตรจะเอาอย่างไรกับนายคนนี้"

"ไม่รู้สิคะน้ำแก้ว เนตรยังไม่ออก"

"แต่ให้อยู่โรง'บาลต่อไม่ได้แล้วนะเนตร น่าต้องเก็บเตียงไว้ให้คนใช้นายคนนี้บาดเจ็บก็จริง แต่ออกฤทธิ์ออกเดชปีนลงจากเตียงได้ก็ไม่หนักแล้วละกลับไปพักฟื้นสักอาทิตย์สองอาทิตย์ก็คงหายเป็นปกติ"

"เนตรไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหนนะสิคะ น้ำแก้วพอจะมี..."

น้าสาวรีบโบกมือด้วยเห็นฤทธิ์เดชหมอนี่มาเยอะ

"น้ามีลูกมีผัว เอามาไว้บ้านน้ำไม่ได้นะ ถ้าไม่ไหวจริงๆ ก็พาไปส่งวัด"

"เขาไม่ใช่หมาแมวสักหน่อยคะน้ำแก้ว เอาไปทิ้งแบบนั้นพระท่านคงไม่รับหรอกคะ"

"งั้นเนตรก็พาไปอยู่บ้านเนตรสิ"

"คะ?"

"อย่าว่ายังงั้นยังงี้เลยนะ เนตรอยู่กับยายสองคน มีผู้ชายมาอยู่ด้วยสักคน อย่างน้อยจะได้มีคนคอยดูแลช่วยหยิบจับงานหนักใจละ"

ใครดูแลใครกันแน่ ดูจากสีหน้าเหวี่ยงวินเมื่อครู่แล้ว เธอคงเป็นทาสในเรือนเบี้ยให้หมอนี่จิกหัวใช้ละสิไม่ว่า

"อีกอย่างน้าว่าเขาหน้าตาดี ผิวพรรณขาวผ่องอมชมพู น้ำเห็นชุดสูทตอนแม่บ้านซักแล้วเอามาคืนน่าจะแพงอยู่ น้าว่าให้เขาอยู่ด้วยสักพัก เผลอๆ

จำได้ขึ้นมา เขาอาจจะตรวจรางวัลอย่างงามก็ได้"

เนตรอัปสรยิ้มแห้งๆ ถ้าเป็นไปได้เธอไม่ขอรางวัลหรอก แค่เขาเลิก
เกาะติดเธอได้ก็ถือว่าแต่บุญสูงแล้ว

ไอร่อนจากหมอน้ำแกงลอยคว้างอ้อยอิ่งอยู่ในอากาศ กลิ่นหอมฉุย
ตลบอบอวลจนชายหนุ่มที่ยังไม่มีอะไรตถึงท้องกลืนน้ำลายยามจับจ้อง
รถเข็นบะหมี่เกี๊ยวหมูแดงซึ่งตั้งร้านอยู่ริมถนนใกล้กับร้านสะดวกซื้อ

"คุณอยากกินอะไรไหม เดี่ยวฉันสั่งให้"

"บะหมี่แห้งก็ได้ สองชามนะ ไม่ใช่กระเทียมเจียว ผมไม่ชอบมันๆ ชูรส
ก็ไม่เอาละคุณ"

หญิงสาวร่างเล็กกอดนอนสายบัวรับคำพ่อเจ้าประคุณ แต่ที่ทำได้ก็เพียง
เดินไปคุยกับอาแปะเจ้าของร้าน ปล่อยให้ 'ภาวะ' เดินไปนั่งที่โต๊ะเหล็กพับได้
ซึ่งยังมีคราบมันหลงเหลืออยู่บนโต๊ะ

"น้องเซ็ดโต๊ะหน่อย"

เรียกอยู่หลายทีก็ไม่มีคนสนใจ ชายหนุ่มเลยชักสีหน้า จำใจเทน้ำชา
จากเหยือกพลาสติกลงบนทิชชู เซ็ดซ้ำสองรอบจนแน่ใจว่าสะอาดแล้วจึง
เท้าคอกลงบนโต๊ะ โดยหารู้ไม่ว่ากิริยานี้ตกอยู่ภายใต้สายตาช่างสังเกตของ
เจ้าภาพอาหารมือนี่เสียแล้ว

ไม่นานบะหมี่แห้งพร้อมน้ำซุบกี้ถูกยกมาวาง สีหน้าเขาดูไม่ค่อยถูกใจ
อาหารพื้นๆ นัก แต่สุดท้ายก็คว้าตะเกียบแล้วส่งบะหมี่สี่เหลืองเข้าปากกระทั้ง
หมดสองชามในเวลาอันรวดเร็ว

"เป็นไงคะ อร่อยใช่ไหม ฉันมาโรงบาลที่ไรก็แวะกินเจ้านี้ประจำเลยนะ"

"งั้นๆ แหะละ บะหมี่เส้นหนาไป หมูแดงก็แข็ง ส่วนเกี๊ยวกุ้งนี่ก็มีแต่
วิญญาณกุ้ง ให้แค่นี้อย่าให้ดีกว่า แค่พอกินกันตาย อย่าเรียกว่าอร่อยเลย"

เนตรอัปสรหุบยิ้มแทบไม่ทัน ปากเสียแบบนี้ปล่อยให้อดตายดีกว่า
พูดจาไม่เกรงใจคนฟัง บางทีสาเหตุที่หมอนี้โดนตีจนท่วมอาจเป็นเพราะ

ปากเสียแน่ๆ

"สั่งให้อีกซามสาคูณ ร่างกายผมอ่อนแอ ต้องบำรุงหน่อย"

"คุณกินไปสองซามแล้วนะ"

"ให้มากะจึงเดียว คีบสองสามทีก็หมดซามแล้ว ผมจำได้เมื่อไรจะใช้คืนให้สิบเท่าเลยเฮ้อ"

"เดี๋ยวฉันไปสั่งให้"

"เอาบะหมี่น้ำสองซามนะ พิเศษเพิ่มเส้น เพิ่มเกี้ยวกั๋งด้วย"

"เจ้าค่าา..."

เจ้าภาพสาวลากเสียงยาวพลางถอนสายบัวล้อเลียน แต่หมอนั้นกลับโบกมือเหมือนเห็นเธอเป็นคนรับใช้จริงๆ อีหروبนี่คงอยู่ร่วมบ้านกันยากแล้ว เธอจึงควักเงินให้คนแปลกหน้าห้าร้อยบาท

"ค่าอะไร"

"เก็บไว้ติดตัวไว้ หรือจะไม่เอาก็ได้นะ"

ชายหนุ่มคว่ำหน้ามับแล้วยัดเงินใส่กางเกงผ้าเนื้อดี

"ขอบใจ อย่าลืมที่สั่งละ อ้อ บะหมี่น้ำไม่เอากากหมูนะ มันเหม็น"

สั่งได้สั่งดี ขอบคุณสักคำก็ไม่มี เวิร์กมอะไรของฉันทนะ เอากระดูก

มาแขวนคอซัดๆ

หญิงสาวถอนหายใจ เดินฉับๆ ไปสั่งอาหาร แล้ววางเงินให้อาแปะเจ้าของร้าน

"หนูจ่ายค่าถ้วยเดียวของผู้ชายโต๊ะโน้นนะคะแปะ"

"อ้าว ลื้ออืมแล้วเหอ มาร้านแปะที่ไรต้องเบิ้ลสอง"

"ฝากแปะด้วยนะคะ เงินที่เหลือไม่ต้องทอน ให้เขากินจนพอใจเลย"

"ล่ายๆ ว่าแต่นั้นใครเหอ"

"ไม่รู้เหมือนกันคะแปะ เขาหิวข้าว เลยมาขอให้หนูเลี้ยงข้าว"

"คนอาไว้ใส่สูท หน้าตาดีเสียเปล่า แต่เกาะผู้หญิงกิน"

"เอาเป็นว่าถ้าเขาถามถึงหนู แปะบอกว่าไม่เห็นว่ามีหนูไปทางไหนนะคะ"

หนูแค่มาจ่ายเงินแล้วก็ไป"

"ล่ายๆ ลื้อรีบไปเลย ทางนี้แปะตุให้เอง"

"ขอบคุณค่ะแปะ"

เนตรอับสรเหลือบมองผู้ชายตัวใหญ่นั่งหน้าแดงเหงื่อซอกอยู่ที่โต๊ะด้วยความกังวล สำนึกในใจกำลังตีกันอย่างไร้เอาเป็นเอาตาย ใจหนึ่งเธอสงสารเขา แต่อีกใจก็คิดว่าตนให้ความช่วยเหลือเท่าที่มนุษย์คนหนึ่งพอช่วยกันได้แล้ว หน้าตาดี หุ่นล้ำสันแบบนี่คงมีสาวๆ อยากรับเลี้ยงอยู่หรอกน่า

ปลอบใจตัวเองเสรีจสรรพหญิงสาวก็รีบเผ่นแน่บออกจากร้านก๋วยเตี๋ยวลบไปขึ้นรถแล้วบึ่งออกไปด้วยความเร็วเท่าที่รถกระป๋องกลางเก่ากลางใหม่จะพาตนเองทะยานหนีไปได้

บทที่ 3

ลูกบลูกกาตาดำ

บ้านสองชั้นทาสีขาวซ่อนตัวอยู่หลังต้นจามจุรีซึ่งแผ่กิ่งก้านออกมาปกคลุมหลังคา แล้วยังบังแดดกันฝนให้บรรดาต้นไม้ต้นเล็กต้นน้อยที่หญิงชราเพียรปลูกลงบนแปลงดินริมกำแพง พุ่มต้นโมกที่คลุมหายและเธอช่วยกันปลูกจนเติบโตใหญ่ให้ความรู้สึกสบายตา คิดถึงที่ไรก็อดยิ้มตามไม่ได้ทุกที

ทว่าวันนี้กลับให้ความรู้สึกต่างออกไป เพราะมองออกไปจากกระจกหน้ารถมียักษ์ปักหลั่นนั่งคุมเชิงอยู่ตรงขอบฟุตปาร์หน้าบ้านหนึ่งตน

เค้ากลางแห่งความยุ่งเหยิงอัดแน่นอยู่ในดวงตาหวานซึ่ง เนตรอัปสรอยากร้องกรี๊ดให้สุดเสียง ทว่าเธอกลับทำใจดีสู้ยักษ์ เปิดประตูก้าวลงไปเผชิญหน้าเจ้าของดวงตาสีดำจัด แววตาคมกริบคู้แน่นแปลงประกายจัดจ້ารวกับจะฉีกกระชากร่างเธอให้ขาดวินแล้วเขมือบกลืนลงไปทั้งตัว

"คุณ-ทิง-ผม!"

ชายแปลกหน้าเน้นเสียงกร้าวกระด้างจนฟังเหมือนคุกคาม โยนความผิดที่บังอาจทอดทิ้งเขามาให้เธอแบกรับ ทั้งที่ไม่ใช่หน้าที่เธอสักนิด บางทีการยอมให้เขาอยู่ที่นี้อาจเป็นการชกศึกเข้าบ้านด้วยซ้ำ

หลังทิ้งเขาไว้ที่ร้านก๋วยเตี๋ยว เนตรอัปสรก็ขับรถไปซื้อของในห้างสรรพสินค้า แต่เพราะรู้สึกผิดเลยหมอดอารมณ์ซ้อปบั้ง ตัดสินใจขับรถ

กลับบ้าน ที่ไหนได้ห่างกันแค่สองชั่วโมงหมอนี้กลับมาโผล่ที่หน้าบ้านเธอจนได้

"คุณมาที่นี่ได้อย่างไร"

"ไม่เห็นจะยาก ก็เรียกรถแท็กซี่เอานะสิ"

"คุณรู้ที่อยู่บ้านฉัน...จากน้ำแก้วหรือ"

ชายหนุ่มกระตุกยิ้ม แหวดตาเปี่ยมประกายชื่นชม "ฉลาดนี่"
แต่ดันโง่งช่วยตายักษนี่ไว้ ช่วยชะมัด!

"คุณอยู่ที่นี้ไม่ได้"

"แต่ผมจำไม่ได้ว่าตัวเองเป็นใคร"

เขาทอดเสียงอ่อนลง ทำเอาคนชี้สังสารใจอ่อนยวบ ทว่าบ้านหลังนี้มีหญิงสาวกับคนชราเพียงสองคน หมอนี้อาจจะเป็นโจร เป็นนายนอกต่อพาสโมยมายกเค้าน้ำก็ได้ เธอยอมให้เขาอยู่ด้วยไม่ได้จริงๆ

จังหวะที่กำลังจะกดโทรศัพท์ไปต่อว่าต่อขานผู้บอกทาง นางสาวตัวดีก็ติดต่อมาพอดี

"คะน้ำแก้ว"

"นายคนนั้นถามที่อยู่เนตรจากน้ำ เขาไปหาเนตรรีเปลา"

"อยู่หน้าบ้านนี่เองคะ ทำไมน้ำแก้วถึงให้ที่อยู่เนตรไปละคะ"

"ก็หมอนี้กวนน้ำไม่เลิก ตีอึ้นหน้าบอกที่อยู่เนตรให้ได้ แถมขู่ว่าถ้าไม่บอกจะป่วนห้องฉุกเฉิน น้ำไม่มีทางเลือกจริงๆ ไหนๆ เนตรก็ช่วยเขาไว้แล้ว ก็น่าจะช่วยให้สุดสิ"

"..."

"เออละ ถ้าไม่มีอะไรแล้ว น้ำวางก่อนนะ"

เนตรอัปสรรทำหน้ายุ่งหลังจากวางสาย มองประเมินคนตัวใหญ่ที่กำลังยืนจ้องเหมือนหมาหยอย ระหว่างที่ยืนลังเลว่าควรปฏิบัติอย่างไรอยู่นั้น ประตูรั้วก็เปิดออก ตามด้วยร่างเล็กของหญิงชราที่ก้าวออกมาจากบ้าน

"เนตรยืนทำอะไรนอกบ้านลูก แล้วนั่นคุยกับใครอยู่"

"คือ..." ผู้เป็นหลานอ้าอึ้ง "ไม่รู้จะนิยามหมอนี่ว่าเป็นใครดี "ไม่มีอะไร
หอรอกค่ะ คุณยายเข้าบ้านก่อนนะคะ เตียวเนตรตามไป"

ที่ว่าคุณยายกลับจ้องชายแปลกหน้าราวกับจะชูดัชนีลงไปในความทรงจำ
อดีตใจต่อมาประกายบางอย่างก็วาบขึ้นในดวงตาแล้วจางหายไปอย่างรวดเร็ว
แววตาประหลาดใจถูกแทนที่ด้วยความอ่อนโยนแถมเห็นใจยามทอดมองเผือกอ่อน
ที่แขนและรอยฟกช้ำตามใบหน้า

"คงจะเจ็บมากละสิพอหนุ่ม"

"เจ็บครับ"

อย่ามาอ่อนนายนั่นนะ

เนตรอัปสรตลิ่งตาใส่คนแปลกหน้าพลงขบฟันอย่างขุ่นเคือง

"เพื่อนของเนตรเธอลูก"

"ไม่ใช่ นะคะคุณยาย คือเนตรบังเอิญช่วยชีวิตเขาไว้ เขาบอกว่า
ความจำเสื่อม จำไม่ได้ว่าตัวเองเป็นใคร แต่เนตรไม่เชื่อหอรอก คุณยายเข้าบ้าน
เถอะ เตียวเนตรไล่เขาไปเองค่ะ"

"ผมจำไม่ได้จริงๆ ครับคุณยาย คุณเนตรช่วยผมไว้ แต่กลับทิ้งผมไว้
ที่ร้านก๋วยเตี๋ยว ผมไม่มีที่ไปจริงๆ ครับ เลยต้องมาขอพึ่งคุณยายกับคุณเนตร"

บอกว่าอย่ามาอ่อนนายนี่ยังไงล่ะ!

เนตรอัปสรตลิ่งตาใส่อีกรอบ อีกฝ่ายกลับบั่นหน้าหมองเศร้า บีบเสียงอ่อน
ให้คุณยายเห็นใจ แต่เธอเชื่อว่าคุณยายคงใจแข็งพอจะปฏิเสธ

"เงินพักที่นี้เสียสิลูก"

"คุณยาย!"

หลานสาวสายศิระชะ แต่ผู้เป็นยายชี้สังสารเป็นทุนเดิม ขอบเก็บแมวจร
มาเลี้ยงประจำจึงยิ้มบางๆ ไม่เมื่อนาทรร้อนใจกับการเชื่อเชิญคนแปลกหน้า
เข้าบ้านสักนิด

"หมาแมวบาดเจ็บมายังเก็บมาเลี้ยงได้ แต่นี่คนนะลูก เตือดร้อนมา
ให้เขาพักสักวันสองวันก็ยังดี"

"แต่เขาเป็นใครก็ไม่รู้ นะคะ เกิดเป็นโจรขึ้นมาจะทำยังไง แล้วตอนที่เนตรเจอเขา หมอนี่ก็โดนซ้อมเสียนวม เขาอาจมีเรื่องกับมาเฟียก็ได้ นะคะ"

"นั่นยิ่งต้องช่วยใหญ่ ไหนๆ จะช่วยแล้วก็ต้องช่วยให้สุดทางสิลูก ช่วยชีวิตคนได้บุญใหญ่เลยนะลูก"

กลัวโปรดสัตว์ได้บาปซะมากกว่า แววดาหมอนี่ดูเจ้าเล่ห์ร้ายกาจขนาดนี้ ต่อให้ความจำเสื่อม ไม่รู้ว่าตัวเองเป็นใคร เขาน่าจะเอาตัวรอดได้อยู่หรอก

"เอาเป็นว่าให้พันคืนนี้ไปก่อนแล้วกัน พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่ ดีไหม พ่อหนุ่ม"

"ขอบคุณครับคุณยาย"

ชายหนุ่มยกมือไหว้อย่างนอบน้อมราวกับคุณชายแสนสุภาพ ไม่ใช่จอมวายร้ายที่จิกใช้เธอร่าวกับทาสในเรือนเบี้ยตอนอยู่ร้านก๋วยเตี๋ยว

"นอนที่โซฟาข้างล่างได้ใช่ไหมคุณ"

"ได้ครับคุณยาย แค่นี้ที่ซุกหัวนอน ไม่ต้องนอนตากฝนข้างทางก็ดีมากแล้วครับ"

เนตรอัปสรขบริมฝีปาก ดวงตาหวานซึ่งถลึงใส่คนเสแสร้ง แต่เขากลับยกคิ้วกวนๆ พลางก้มมือเรียก

"เอารถเข้าบ้านสิคุณ ตากยงอยู่นั้นแหละ"

พูดจบก็เดินอาดๆ ตามผู้เป็นยายเข้าบ้าน เธอเลยต้องรีบขับรถตามเข้าไป พอลงจากรถเห็นแม่อ้วนสีส้มที่คุณยายเก็บจากข้างถนนสมัยยังผอมๆ เลยย่อตัวลงไปลูบขนปุกปุย ส่งเสียงกระซิบกระซาบราวกับมีแผนร้าย

"เห็นหมอนั้นไหมอ้วน คินนี่จับเลยนะ กัดอย่าให้เหลือ เข้าใจไหมอ้วน"

"เมี้ยว!"

แต่พอเจ้าเหมียวเป็นอิสระ มันกลับเดินนวดไปพันแข้งพันขา หมอนั้นจนเธออยากจับเจ้าเหมียวอ้วนมาเขย่าแรงๆ และทวงถามข้าวแดงแกงร้อนที่ขุนจนอ้วนนักขนาดนี้

เลี้ยงไม่เชื่องนะอ้วน!

หากวันไหนเนตรอัปสรเข้างานกะเช้าคุณยายจะเตรียมมือเย็นแสนอร่อย รอเธอกลับมากินข้าวด้วยกัน แต่ถ้าเลิกตึกท่านจะเตรียมอาหารไว้ให้นั่งโต๊ะแล้ว เธอค่อยเอาไปอุ่นเอง ยังดีที่วันนี้กลับไม่ตึกมาก อาหารแสนอร่อยของคุณยาย จึงยังร้อนอยู่ แต่แทนที่เธอจะได้กินเต็มเม็ดเต็มหน่วยกลับถูกแขกแปลกหน้า ชิงตักใส่จานไปเสียมาก

"หิวมากล่ะสิพอหนุ่ม"

"ครับคุณยาย"

"หิวอะไรกัน เมื่อกี้ฉันเลี้ยงบะหมี่คุณตั้งหลายชามนะ"

"ชามหนึ่งนิดเดียวเอง คีบสองสามคำก็หมดแล้ว แถมไม่อร่อย สู้ฝีมือคุณยายไม่ได้เลยครับ"

หญิงสาวบิดปากรู้ทันคนเจ้าเล่ห์ แต่คุณยายกลับหลงคารม ยิ้มน้อย ยิ้มใหญ่รับคำชม เรียกความหมั่นไส้ขึ้นมากองบนดวงหน้าหวานซึ่ง

ยายฉันนะ ฉันอ่อนได้คนเดียว

"อร่อยก็กินเยอะๆ นะลูก"

"เนตรก็หิวค่ะคุณยาย แต่หมอนี่แย่งเนตรกินหมด"

"ของสดในตู้เย็นเยอะแยะ เดี่ยวยายไปทำให้ใหม่ อย่าเขี่ยมันักเลยลูก คนเดือดร้อนมาขอพักด้วย ต้องมีน้ำใจ ต้อนรับขับสู้"

หลานสาวพองแก้มงอน ตัดพ้อเสียงเครือเหมือนเด็กซึ่งอน ร้อยวันพันปี คุณยายไม่เคยดุเธอเลย ยิ่งคุตต่อหน้าตายักษ์ปักหลั่นแล้วเธอยิ่งหงุดหงิด

"คุณยายไม่รักเนตรแล้ว"

"งอนเป็นเด็กๆ ไปได้ลูก"

"งั้นผมยกไข่เจียวที่เหลือให้หมดเลย"

"คุณกินแต่หมูสับแล้วยกส่วนที่เป็นไข่ให้ฉันล่ะสิ ดูออกหรอก"

ชายหนุ่มกระตุกยิ้ม เอนหลังกับพนักพิง ยกมือขึ้นกอดอก

"แสนรู้ล่ะคุณเนี่ย"

หลานสาวขบฟันกรอดพลงหันไปฟ้องคุณยาย

"คุณยายดูสิคะ หมอเห็นว่าเนตรเป็นหมาคะ คนไม่รู้จักสำนึกบุญคุณให้อยู่บ้านเราไม่ได้นะคะ ต้องไล่ไปให้พ้นคะ"

"พ่อหนุ่มแกเลี้ยงยั่วเนตรเท่านั้นเอง เนตรจะถือสาอะไรล่ะลูก"

"คุณยายเข้าข้างคนอื่น ไม่รักเนตรแล้ว"

หญิงชราสายศิระระอาหาลานสาวซึ่งนอน ก่อนรวบซ้อนเข้าหากัน

"อืมแล้วเหอครับคุณยาย"

"จะ ยายแก่แล้ว กินอย่างละนิดละหน่อยก็พอ"

คุณยายลุกขึ้นเดินไปทางห้องครัว ทิ้งให้สองหนุ่มสาวนั่งประจันหน้ากันราวกับนักมวยคู่อริกำลังประเมินกำลังกันอยู่

"อย่ามาปะเหลาะเอาใจคุณยาย คิดว่าฉันรู้ไม่ทันเหอ ยังไงพุงนี้คุณก็ต้องไปจากบ้านนี้"

"ถามจริงนะ เป็นยายหลานกันแท้ๆ รีเปล่า"

"แท้ล่ะสิ ดีเอ็นเออยู่บนหน้าชัดๆ"

"ไม่น่าเชื่อ ผมนี่ว่าคุณยายเป็นนางฟ้า แล้วคุณเป็นนางยักษ์เสียอีก"

"เอ๊ะ!"

"จริงปะล่ะ ยายหลานประสาอะไร นิสัยต่างกันลิบลับ คุณยายแสนใจดีแต่หลานกลับชอบทำหน้าบึ้ง ชับไล่ไสส่ง แถมยังทิ้งผมไว้ข้างทางอีก"

"ฉันไม่ใช่นักสังคมนะคะ แค่ช่วยชีวิตคุณไม่ให้ตายข้างทางก็ดีแค่นั้นแล้ว นอกจากนี้ไม่น่าจะยังมาจิกกัดฉันอีก ทำคุณบูชาโทษแท้ๆ"

"ไหนๆ จะทำคุณงามความดีแล้ว ทำไมไม่ทำให้ตลอด เลี้ยงลูกนก ลูกกาตาต่างๆ ไว้สักคนไม่ได้รีง"

"คุณเนี่ยนะลูกนกลูกกา พุดเสียน่าสงสาร แต่จะว่าไปรูปร่างหน้าตาคุณก็พอใช้ได้นะ ตกอับขึ้นมาคงหาคนใจป้ำเลี้ยงไม่ยากหรอก"

'ลูกนกลูกกา' เลิกคิ้วมองผู้มีอุปการคุณหน้าหวานด้วยรอยยิ้มยั่วเย้า

"แล้วถ้าผมขายตัวให้คุณล่ะ คุณจะซื้อไหม"

พวงแก้มของคนฟังซบสีเลือด หัวใจเต้นถี่บิยามจับจ้องดวงหน้า

หล่อเหลาสะอาดสะอาดแบบพระเอกเกาหลี

"ฉันจะรู้ได้ไงว่าคุณติดโรครึเปล่า"

"แปลว่าถ้าผมบริสุทธิ์สุดฟ่องก็ไม่แน่ใช่ไหม"

เนตรอัสสรกลอกตา หมอเน็กลับดำเป็นขาวได้หน้าด้านๆ

"ฉันหมายถึงก่อนคุณโดนทุบจน่วม คุณอาจจะสำส่อน กินไม่เลือก
เลยโดนสามีของผู้หญิงอื่นลากไปยำตีนแล้วโยนทิ้งข้างทางก็ได้"

ทว่าแทนที่เขาจะเป็นเดือดเป็นร้อนจากถ้อยคำดูหมิ่น กลับยกคิ้ว วางท่า
ม่นอกม่นใจจนน่าหมั่นไส้

"หล่อขนาดนี้ สาวที่ไหนไม่หวั่นไหวล่ะคุณ"

"ฉันไง"

"พนันกันไหมล่ะ"

"ไม่!"

"กลัว?"

"ฉันไม่พนันกับคนแปลกหน้า แล้วอีกอย่างคุณควรจะสำนึกบุญคุณที่ฉัน
ช่วยชีวิตด้วยการทำงานบ้านโดยไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย เข้าใจไหมคะ"

เขาไม่ได้รับปากหรือมีท่าที่สำนึกบุญคุณแม้แต่น้อย ตรงข้ามชายหนุ่ม
กลับคว้ามือเล็กจ้อยมาวางไว้ในอุ้งมือหนา

"นี่ปล่อยนะ จับมือฉันทำไม"

"ผมแค่จะให้คุณดูผิวพรรณผม ขาวฟ่องอมชมพู แถมยังนุ่มนวลมาก มือ
แบบนี้ไม่เคยหยิบจับงานหนักแน่ๆ เผลอๆ ผมอาจจะรอยล้นฟ้า มีคนรับใช้
นับสิบนับร้อยก็ได้ คุณดูแลผมดีๆ รับรองว่าผมจำได้เมื่อไรจะตอบแทนคุณ
อย่างงามเลย"

"ก่อนจะตอบแทนบุญคุณ ปล่อยมือฉันก่อนสิ"

เขากลายฝ่ามือพอให้หญิงสาวชักมือออก ไอร้อนผ่าวจากมือหนายังทิ้ง
รอยอุ่รวบในหัวใจ แต่คนใจแข็งกลับรีบปิดความฟุ้งซ่านนั้นทิ้งไป

"เชื่อแล้วใช่ไหมว่าผมไม่ได้เกิดมาเพื่อใช้แรงงาน หล่อผู้ดีแบบนี้หน้าจะ

เกิดมาบนกองเงินกองทอง"

เนตรอัปสรลลอคตาระอากับความมั่นใจในตัวเองที่สูงลิบลิว

"ฉันไม่สนว่าแต่ก่อนคุณเป็นใครหรือ รู้แค่ตอนนี้คุณพึ่งฉันอยู่ เพราะฉะนั้นทำตัวให้สมค่ากินอยู่หน่อย ไม่เคยได้ยีนี่ไงคะ อยู่บ้านท่านอย่างนี้ดูตาย บั้นวับบั้นควายให้ลูกท่านเล่น"

"เซยนะคุณ สมัยนี้แล้วยังบั้นวับบั้นควายอีก เขาเล่นมือถือไถ่ไอแพดกันทั้งนั้น"

"ถามจริงๆ นะ คุณความจำเสื่อมแน่หรือ คุณรู้จักของพวกนี้ได้ไง"

"ผมแค่ความจำเสื่อม แต่ไม่ได้โง่ เรื่องเบสิกพวกนี้ไม่เห็นจะเข้าใจยากตรงไหน" เห็นหญิงสาวหรีตามองไม่เลิก ชายหนุ่มจึงส่ายทักเพิ่ม "ถ้าผมจำได้ จะทนีให้คุณโขกสับอยู่แบบนี้หรือ อย่างรังแกลูกนกลูกกาตาต่างๆ เลยคุณ ผมยังบอบบางอยู่"

"ฉันเนี่ยนะโขกสับคุณ"

เนตรอัปสรแค้นเสียดสี ถ้าตายก็ขบักหล่นบอบบาง แล้วผู้หญิงร่างเล็กอย่างเธอเรียกว่าอะไร

"คุยอะไรกันอยู่สองคน กินเฉาก๊วยก่อนลูก ยายเติมน้ำแข็งบดให้แล้วจะได้ซดคล่องคอ"

หญิงชราเดินถือถาดที่มีชามเฉาก๊วยเย็นน้ำสองใบมาให้ ชายหนุ่มจึงกุกิกุลอกขึ้นแจกจ่าย โดยวางตรงหน้าหญิงชรากับตัวเขาเอง

"แล้วชามของฉันล่ะ"

ชายหนุ่มแกล้งยักไหล่ หยิบช้อนตักชดน้ำหวานเสียดังจนเจ้าบ้านสาวถลึงตาใส่ด้วยความหมั่นไส้

"นั่นมันชามของฉันนะ เอาคืนมา"

"คุณยายให้ผม"

"ให้ฉันต่างหาก คุณยายขา" เนตรอัปสรหันมาอ้อนคุณยาย ทำให้หญิงชราอมยิ้มกับความไม่รู้จักโตของสองหนุ่มสาว

"มือเย็นขายไม่กินของหวานอยู่แล้ว ยายตักมาให้เนตรกับพ่อหนุ่ม
นะลูก"

เธอลืมตาใส่ยักษ์หน้าชาวผ่อง ก่อนตักเนก้าวย देंนุ่มเข้าปาก
หลังจากนั้นสองหนุ่มสาวต่างผลัดกันแย่งความสนใจจากหญิงชรา
ละม้ายจะเอาชนะคะคานให้รู้แพ้รู้ชนะกันไปข้าง คนหนึ่งก็หลานสาว อีกคนก็
ชายแปลกหน้าที่ดูแล้วน่าจะเป็นไฮโซตกยากเสียมากกว่า

"คินนี่นอนตั้งไม่นอนได้ไซ้ไหมคุณ"

ชายหนุ่มเหลือบมองตั้งไม้ขนาดกะทัดรัดเมื่อเทียบกับความสูงหนึ่งร้อย
แปดสิบห้าเซนติเมตรด้วยความละเหยใจ แต่เขายังไม่เอากนอนตากน้ำค้าง
นอกบ้านจึงรับปากอย่างเสียไม่ได้

"ได้ครับคุณยาย"

"งั้นเดี๋ยวยายให้เนตรเอาหมอนกับผ้าห่มลงมาให้เนลูก คินนี่ทนนอน
ไม้กระดานแข็งๆ ไปก่อน แล้วพรุ่งนี้ค่อยหาเบาะมารองแล้วกันนะลูกนะ"

เนตรอับสรู้สึกว่าประโยคเมื่อครู่มีอะไรผิดปกติ ฟังแล้วแปร่งหูชอบกล

"เดี๋ยวจะคุณยาย ไหนว่าจะให้หมอนนี้ค้างแคคืนเดียวคงจะ"

"ถ้าพ่อหนุ่มยังจำไม่ได้ แล้วจะให้เขาไปนอนไหนล่ะลูก"

"ผมจำไม่ได้เลยครับคุณยาย นึกที่ไรก็ปวดหัวทุกที"

ชายหนุ่มทอดเสียงอ่อน แสร้งยกมือกุมขมับ ทำเอาผู้เป็นหลาน
อดค้อนขยับไม่ได้

"แต่เราจะซักรึเข้าบ้านนะสิคะคุณยาย เขาเป็นคนแปลกหน้า บางที
อาจจะเป็นมาเฟีย หรือไม่ก็นักเลง เผลอๆ อาจจะมีคนร้ายตามล่าตัวเขาอยู่
ก็ได้"

"ละครไปหน่อยไหมลูก ยายว่าคนร้ายคงคิดว่าพ่อหนุ่มตายแล้ว อีกอย่าง
ดูแผลตามตัวสิ น่วมไปหมด ลำพังสภาพนี้จะทำอะไรเนตรได้ล่ะลูก เนตร
เตะทีหนึ่งก็สลบเหมือดแล้ว"

หญิงสาวเลิกคิ้วพลางชี้ไปทางถั่วรางวัลและผ้าเส้นยาวสีดำที่แขวน

ตรงผนังข้างทีวี

"นั่นนะลึคะ เนตรเป็นยูโตสายดำนี่นา"

ที่ว่าคนแปลกหน้ากลับไม่ได้สะดุ้งสะเทือน วางหน้าเฉยเมยจนเธออีต๊อด

"เห็นแก่คุณยายหรือถึงยอมให้อยู่ด้วย แต่แค่ไม่กี่วันเท่านั้นนะ"

พูดยังไม่ทันจบหมอนี่ก็หัวหวอดใหญ่ บิดตัวไปมาด้วยท่าที่เกียจคร้าน

"ง่วงแล้วเหรอลูก ไปนอนเล่นที่เตียงก่อนสิ"

"ยังนอนไม่ได้ คุณกินตั้เงอะ ไปล้างจานก่อนเลย"

"ทำไมผมต้องล้าง"

"อ้าว คุณมาอาศัยบ้านฉันอยู่ ไม่คิดจะช่วยงานเลยรี๊เง"

"ผมทำไม่เป็น"

"แค่ล้างจาน ทำไม่เป็นได้ไง"

"ก็ไม่เป็นจริงๆ ความรู้สึกมันบอกว่าคุณไม่เคยหยิบจับงานพวกนี้ มัน
เป็นงานของคนใช้"

"แต่ฉันไม่ใช่คนใช้ของคุณ ฉันเป็นเจ้าของบ้าน"

หญิงชราเห็นว่าขึ้นเสียงกันอยู่แบบนี้ เข้าตรูก็คงไม่จบจึงโบกมือตัดบท

"งั้นมือนี่เนตรล้างไปก่อน ส่วนพ่อหนุ่มก็ดูเนตรล้างจาน พรุ่งนี้ค่อยทำ

แล้วกันนะลูก"

"ครับคุณยาย"

"แต่คุณยายคะ..."

"ช่วยพี่เขาหน่อยสิลูก พี่เขาเจ็บอยู่นะ"

"เนตรเป็นลูกคนเดียวคะ ไม่มีพี่ชาย"

ว่าแล้วก็รีบจานชามอย่างกระแแตกกระถัน ก่อนเดินหุนหันไปยัง
ซิงก์ล้างจาน

"ผมไปช่วยเนตรนะครับ"

เขาคว่าแก้วน้ำของตนขึ้นด้วยมือข้างที่ไม่ได้ใส่เฟือกพลางเดินลากเท้า
ไปหาเจ้าบ้านสาวอย่างทุลักทุเล

หายดีเมื่อไร โดนตีแน่ๆเลยแคะ!

เนตรอัสปรกรลับขึ้นห้องนอนอย่างหมดสภาพหลังจากปากเปียกปากแฉะ กับคนบวมๆ อยู่นานสองนาน คงเห็นว่าคุณยายให้ท้ายละสิเลยยกเก้าอี้มาประสาธ คอยดูแลเธอ นั้นต้องหาทางไล่หมอนี่ออกจากบ้านให้ได้

คิดแล้วก็ค้นปากจึงวิธีโอคออลล์เท่าความเรื่องที่เกิดขึ้นให้สองเพื่อนที่พึ่ง คนแรกที่เปรยขึ้นก่อนคือสาวแรงอย่างพัทธรณ

"เดี๋ยวนี้หิ้วผู้ชายเข้าบ้านนะยะ"

ตามมาด้วยคุณแม่ลูกสองอย่างปาณิศา*

"หล่อไหม เอาตรงๆ"

"จึ้งๆ แหละ บอกเลยว่าโคตรชวย นึกว่าช่วยแล้วจบ ที่ไหนได้ฟื้นขึ้นมา ตันเกาะฉันเป็นปลิง ทั้งไว้ข้างทางแล้วยังตามมาถึงบ้านจนได้"

"แล้วตอนนี้เขาอยู่ไหน"

"นอนอยู่ข้างล่าง"

"ให้เข้าบ้านเลยเหรออ"

"แกก็รู้ว่าคุณยายขี้สงสาร เห็นหมอนี่ขนาดเจ็บมาก็เลยยอมให้เข้าบ้าน ได้"

"แล้วคุณยายไม่กลัวหมอนี่เป็นโจร เป็นพวกสืบแปดมงกุฎเหรออ"

คนมองโลกแง่ร้ายอย่างพัทธรณเปรยด้วยความเป็นห่วง แต่ปาณิศากลับเห็นแย้ง

"แกก็รู้ว่าคุณยายของเนตรใจดีจะตาย หมาแมวป่วยใช้ น้ำสงสารหน่อย ก็เก็บมาเลี้ยง"

"แต่ที่มีคนนะแก ถึงกับให้เข้าบ้านเลยนะ แล้วลูกเขาเป็นแบบไหน ตู้ออกแลกแบบโจรห้าร้อยไหม"

"ก็...แค่...ขาวๆ ตีๆ พอดูได้นะ"

* นางเอกจากเรื่อง 'วิวาห์กระปุกกลุ่'

"ถ้าเนตรบอกพอได้ แกคุณลืบเข้าไปเลย หมอนี่หล่อซัวร์"

พัทธรณัฏฐ์รู้ว่ามาตรฐานความหล่อของเนตรอัปสรนั้นสูงลิ่วกว่าคนทั่วไป เวลาเห็นดารานในทีวี ถ้าหน้าตาหล่อคือบอกรู้แน่ๆ แต่ถ้าโคตรหล่อคือพอใช้ได้

"เวอร์ไป แค่หน้าตาพอใช้ได้ หล่งหล่อที่ไหน เฮอะ"

"ดูท่าแกจะไม่ค่อยชอบหมอนี่เท่าไรนะ"

"แน่นอน ขนาดเตียงยังปากร้าย กวนประสาทขนาดนี้ ถ้าหายดี จะขนาดไหน"

"ฉันว่าบางทีคุณยายคงเห็นว่าหมอนั้นเตียงอยู่ ลำพังตัวเองยังเอาไม่รอด จะสู้ยูโตสายด่าอย่างแกได้ไง เผลอๆ ถ้าหมอนั้นรุ่มร่ามกับแก อาจะตายคา ตีนแกก่อนก็ได้"

"ก็ลองมาว่านายสิ แม่จะทุ้มให้"

เนตรอัปสรขบฟันกรอด ทำเอาสองเพื่อนซึ่งมองหน้ากันยิ้มๆ

"ฉันว่ามันแปลกๆ นะปึก ปกติเนตรมันไม่ค่อยวินเวียงอะไรกะใคร แต่ดูท่ารายนี้จะไม่ธรรมดาอะ"

"เออ ฉันทักะแม่งๆ เหมือนกัน เสี่ยงมันดูเขินๆ ซอบกล"

"เพื่อเจ๊อ่ะพวกแกเนี่ย เขินอะไร ฉันทอยากขบหัวหมอนั้นให้ละจะตาย"

"ฉันจะคอยดูว่าแกจะขบหัวหมอนั้นหรือถูกหมอนั้นเขมือบลงท้องไปก่อน"

"ไม่มีทาง!"

สาวหน้าหวานเซิดหน้าอย่างมันอกมันใจ

"พวกแกฉันต้องวางแล้ววะ ผัวถึงบ้านแล้ว"

"ผัวมาทักเพื่อนตลอดนะแกเนี่ย" พัทธรมนแซว

"แน่นอนยะ คินนี้ว่าจะอาบน้ำกับผัว"

"ดูมันขิงใส่พวกเรานะเนตร"

"ผัวมีไว้รอดยะ ผัวแซบยิ่งอยากแชร์ให้โลกรู้"

ปาณิตาโบกมือลาเพื่อนก่อนกดออกจากแอปฯ วิดีโอคอลล์ ทำเอาพัทธรณัฏฐ์เพิ่มพำใส่

"อย่าให้มีผิวบ้างแล้วกัน แม่จะแซ่บออกสื่อเชียว"

"ถ้าแกไม่เลือก ป่านนี้ก็มึแล้วปะฟาง"

"นี่ไม่เลือกเลยจ๊ะ ผ่านเข้ามาคว่ำหมับแต่ปี๊ทุกราช ฉันไม่ได้เสน่ห์แรง เหมือนสาวหวานอย่างแกนี่นา"

"แต่ละคนมีแต่ประหลาดๆ ทั้งนั้น ขอโสดแบบมีเงินใช้ไปจนแก่ดีกว่า"

"แล้วคนข้างล่างล่ะ ไม่ถูกใจแกหรือ"

"กวนประสาท จิกฉันยังกะทาสในเรือนเบี้ย คอยดูเถอะฉันต้องหาทางเอาหมอนี้ไปปล่อยให้ได้"

"คนนะแก ไม่ใช่สัตว์เลี้ยง ถ้าลองเขาหาบ้านแกเจอ คงหาทางกลับมาได้อีก ฉันว่าแกก็เลี้ยงดูปู่เสียเขาไปก่อน เผลอๆ หมอนี้อาจจะเป็นลูกชายอภิมหาเศรษฐี ถ้าเขาจำได้ก็อาจตอบแทนแกอย่างงามก็ได้"

"หึ! ไม่ยกเค้านบ้านฉันก็ไหวสาแล้วยะ"

บทที่ 4

ยักษ์ปักหลั่น

สงสัยชาติที่แล้วคงทำเวรทำกรรมกับตายักษ์ปักหลั่นไว้เยอะ ชาตินี้ เขาถึงยั่วโมโหเธอแต่เช้า แทนที่จะลุกไปช่วยคุณนายหยิบโนนจับนี้ในครัว หมอนี่กลับนั่งกระดิกเท้าอยู่บนโซฟา ส่งขนมเข้าปาก ดูทีวีสบายใจเฉิบ ไม่รู้สึกกลัวว่าควรลุกมาทำตัวให้เป็นประโยชน์บ้างเลย

"ทำไมมานั่งตรงนี้"

"แล้วจะให้ผมไปนั่งที่ไหนล่ะ"

"ทำไมไม่ลุกไปช่วยคุณนายทำกับข้าว ที่นี่ไม่ใช่สถานสงเคราะห์นะ อยู่ด้วยกันก็ต้องช่วยกันสิ คุณจะมานั่งกินนอนกินไม่ได้"

คนตัวใหญ่ผุดลุกขึ้นยืนละม้ายจะข่มสวาร่างเล็กที่สูงเพียงต้นแขน ทำเอาสาวปากก้ำก้ำขาสั่นไหวไล่เสียงเขียว

"ยืนทำไม!"

"ก็จะใช้งานไม่ใช่รีใจ"

เสียงอะอะดั่งเข้าไปถึงในครัว ดึงหญิงชราให้ก้าวออกมาเป็นกรรมการ

"มีอะไรกัน ค่อยพูดค่อยจากันนะลูกนะ"

"ก็หมอนี่เอาแต่นั่งกินขนม ไม่ยอมไปช่วยคุณนายนี่คะ"

"ยายให้พี่เขานั่งเอง เนตรอย่าไปว่าพี่เขาเลย"

ชายหนุ่มยักคิ้วให้สาวร่างเล็กละม้ายจะเยาะเย้ยว่าศึกนี้เขาชนะ ทำเอาคนปราชัยหน้าแดงก่ำ

"ถึงยังงั้นก็เถอะค่ะ จะให้มานั่งกินนอนกินในบ้านเฉยๆ ไม่ได้นะคะ คุณยาย งานการในบ้านมีให้ทำเยอะแยะ อยู่ฟรีกินฟรีก็ต้องทำงานให้สมกับค่ากินค่าอยู่สิ"

"งก!"

เจ้าบ้านสาวดลิ่งตาใส่ นัยน์ตาที่เคยหวานซึ่งแปรเปลี่ยนเป็นวาวโรจน์ "ว่าฉันหรือ"

"พูดลอยๆ อยากรับก็รับไปสิ"

"คุณยายดูสิคะ เขาว่าเนตรนะค่ะ วันนี้คุณยายต้องไล่หมอนี่ออกจากบ้านเรานะค่ะ"

"แล้วจะให้พี่เขาไปอยู่ที่ไหนล่ะลูก ยังบาดเจ็บอยู่แท้ๆ"

"ไม่ใช่เรื่องที่เนตรต้องสนใจนี่คะ"

"แต่ยายสนใจ"

"คุณยาย!"

"ไหนๆ จะช่วยคนแล้วก็ช่วยให้ถึงที่สุดสิลูก ช่วยคนได้บุญใหญ่ ชีวิตเนตรจะได้ราบรื่น ไม่สะดุดใจลูก"

เนตรอับสรกลอกตามองบน เธอไม่เชื่อเรื่องบุญทำกรรมแต่ง ทำดีได้ดี มีที่ไหน ไม่งั้นคนแล้วจะร่ำรวยชุกคอกอยู่ในสังคมหรือ แต่พอเธอค้ำที่ไว้ก็โดนคุณยายเอ็ดทุกที เลยไม่อยากเถียงด้วย

"ยายทำข้าวต้มเสร็จแล้ว เนตรกินก่อนไปทำงานนะลูก ส่วนเรื่องงานบ้านเดี๋ยวสักสัปดาห์ ยายให้พ่อหนุ่มเขาช่วยเอง"

"คะคุณยาย"

หญิงสาวรับปากเสียงอ่อย แต่ไม่วายยกสองนิ้วชี้มาที่ตาตนเองก่อนหันไปทางคนแปลกหน้าละม้ายบอกเป็นนัยว่าเธอจับตาดูเขาอยู่

ทว่าคนมันหน้ากลับไม่รู้สึกรู้สา นั่งแปะลงตรงข้ามหญิงสาวพลง

หยิบซ้อนขึ้นมารอข้าวต้มเครื่องที่หญิงชรากำลังตักให้

"ยายทำข้าวต้มหมูสับ พ่อหนุ่มกินขึ้นนายได้ใช้ไหมลูก"

"ได้ครับคุณยาย หอมมากเลยครับ"

"คุณยายไม่เห็นถามเนตรเลย"

เด็กขึ้นน้อยใจประท้วง ทำเอาผู้เป็นยายอดยิ้มอย่างอ่อนใจไม่ได้

"ยายรู้อยู่แล้วว่าเนตรชอบกินกุ้งแห้ง ซามของเนตรก็เลยโรยกุ้งแห้งให้ด้วยใจลูก"

"คุณยายรู้ใจเนตรที่สุดเลยคะ"

เนตรอัปสรยิ้มขึ้นมีนัยก่อนยกตัวใส่ต่ายกษัณฑ์หลั่น ก้มหน้าก้มตากินข้าวต้มอย่างมีความสุข ขณะที่ชายแปลกหน้ากลับมองอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้มมุมปาก

เด็กหนอเด็ก!

เขามัวมองสาวหน้าหวานเพลนจึงเปลอเติมพริกไทยเยอะไปหน่อย พอกินไปได้ไม่กี่คำก็ต้องรีบวางซ้อน ตีมน้ำตามเข้าไปหลายอีก

"เผ็ดหรือลูก เหงื่อท่วมเลย"

"ครับคุณยาย"

"สม!"

"ยายเนตร"

เสียงปรามอย่างอ่อนใจของคุณยายทำให้หลานสาวดิ่งต่าใส่คนแปลกหน้า

"อย่าไปว่าเนตรเลยครับคุณยาย เขาไม่ได้ตั้งใจว่าผมหอรอกครับ"

ทำมาบิบเสียงอ่อนเสียงหวานอ่อนคุณยาย เนตรอัปสรเห็นแล้วคั่นไม้คั่นมือ อยากลับเล็บใส่คนบวมๆ นักเขียว

"อย่ามาอ่อนคุณยายฉันนะ คุณยายอย่าไปเชื่อหมอนี่นะคะ"

"เรียกหมอนั้นหมอนี่อยู่ได้ ยายว่าหาซื้อให้พ่อหนุ่มดีไหมลูก"

"อยู่แค่วันนี้วันก็ไปแล้ว จะเสียเวลาตั้งชื่อทำไมคะคุณยาย"

"ไม่กี่วันอะไรกันลูก เจ็บขนาดนี้ ยายว่าสองสามอาทิตย์กว่าจะเดินเห็นคล่อง"

"นานขนาดนั้นไม่ย้ายชื่อเข้ามาในสำมะโนครัวเลยล่ะคะ"

"อย่ามาประชดขยายนะเนตร"

ลองเจอคุณยายปรามเสียงแข็ง หลานสาวถึงกับหน้าหมอง ตัดพ้อเสียงสั้น

"คุณยายไม่รักเนตรแล้ว"

"งอนเป็นเด็กเล็กๆ ไปได้นะลูก พี่เขาเดือดร้อนมาขอพึ่ง อะไรช่วยได้ก็ช่วยกันเถอะ" หลานสาวแหม่ปาก อยากเถียงกลับใจจะขาด แต่ไม่ยอมถูกคุณยายดุเลยต้องเงยบไว้ "ยายเรียกพ่อหนุ่มว่ายักษ์ตีไหมลูก"

เห็นหมอนี่ซักสีหน้า เนตรอัปสรเลยเดาว่าเขาน่าจะไม่ชอบชื่อนี้แหงเลย

"ดีสิคะคุณยาย เรียกง่ายด้วย ตกลงนะตายักษ์"

"ก็ดีครับคุณยาย ตายักษ์กับยายแคะ คล่องจองกันดี"

"ไครยายแคะ พุดให้มันดีจ๊ะ นะ"

"ผมยังยอมให้คุณเรียกว่าตายักษ์เลย ทำไมคุณจะชื้อยายแคะไม่ได้"

"เพราะว่าฉันมีชื่อ แล้วก็เพราะด้วย เรียกให้มันถูกจ"

"ครับคุณเนตร...อัป...สร..."

ฟังเขาลากเสียงยานคางก็รู้ว่าอีกฝ่ายจงใจกวนประสาท ไม่ได้เคารพหรือเกรงอกเกรงใจตนสักนิด แต่ขึ้นต่อปากต่อคำวันนี้คงไม่ได้ไปทำงาน จึงเลิกสนใจแล้วหันไปยิ้มหวานให้ผู้เป็นยาย

"เนตรไปทำงานก่อนนะคะคุณยาย เตียวจะสาย"

"เตียวลืคุณ ทำแผลให้หน่อย"

"ทำไมฉันต้องทำด้วย"

"ก็ผมทำเองไม่ถนัด เมื่อวานผมพันเองก็เละเทะไปหมด"

หญิงสาวขบฟันกรอด ไม่รู้เป็นเวอร์เป็นกรรมอะไรของเธอดังต้องมาคอยประคบประหงมดูแล 'ภาระ' มันใช่เรื่องของเธอรึไง

"ผมป่วยอยู่นะคุณ ขยับนิดหน่อยก็เจ็บแล้ว"

จะว่าไปผ้าพันแผลของเขาก็พันกันยุ่งเหยิงจริงๆ นั่นแหละ ถ้าไม่ดูแล

รักษาให้ดี เกิดแผลติดเชื้อขึ้นมาเธอคงต้องห้ามหมอนี้ไปหาหมอ เสียเงินเสียทองอีก

"ไปนั่งที่โซฟาสิ เดี่ยวทำแผลให้"

เนตรอับสรลุกไปหยิบอุปกรณ์มาทำแผล แต่แทนที่เขาคจะนั่งเฉยๆ กลับเอนหลังจ้องเธอไม่วางตา ทำเอาดวงหน้าหวานร้อนนวบ มือบางที่กำลังม้วนผ้าก็อซีให้กระดูกแน่นขึ้นจนชายหนุ่มสูดปาก

"เจ็บนะคุณ"

"นั่งนิ่งๆ แล้วก็หลับตาด้วย"

"หลับตาก็ไม่เห็นสิว่าคุณรังแกผมยังไง"

"งั้นก็พันเอง"

"ก็ไ้ๆ สวยชะเปล่า ดูจริง"

"ป่นอะไร"

"ผมชมต่างหาก หูหาเรื่องนะเรานะ"

เจ้าบ้านสาวถลึงตาใส่พวงกมหน้ากมตาพันผ้าให้เรียบร้อยก่อนกำซบกำซา

"เสร็จแล้ว ทำตัวดีๆ ช่วยคุณยายทำงานบ้านด้วย เข้าใจไหม"

ทว่าชายหนุ่มกลับยกมือข้างที่ไม่ได้เข้าเฟือกขึ้นลูบคางไปมา

"ผมว่าหนดเริ่มขึ้นแล้วนะ คุณโกนให้หน่อยสิ"

"มันจะมากไปแล้ว ฉันไม่ใช่คนรับใช้ของคุณนะ"

อาการหมั่นไส้ทำให้หญิงสาวคิดหาช่องทางเขี่ยหมอนี้ไปให้พันจากบ้านโดยเร็ว รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ผุดขึ้นยามกวาดมองเสื้อยืดแถมฟรีตัวหลวมกับกางเกงเลห้าส่วนที่ให้เขายืมเมื่อคืน

"ถามจริง อยากรกลับบ้านรีเปล่า"

"อยากสิ ถามแปลกๆ"

"งั้นไปเปลี่ยนชุดสูทหน่อยสิ"

"ร้อนจะตายซัก เห็นเทอร์โมมิเตอร์บนผนังโน่นไหม สามสิบเจ็ดองศา
นะคุณ"

"ฉันไม่ได้จะให้ใส่สูทอยู่บ้าน แคให้เปลี่ยนแป็บนึ่ง เสริจธุระแล้วก็เปลี่ยนกลับ"

เขาเบะปากจําใจลุกขึ้นยืนในพลงกวั๊กมือ

"อะไรของคุณ"

"ช่วยเปลี่ยนหน่อย ผมเดี่ยงอยู่ ใส่เสื้อไม่ถนัด"

"ทะเลิ่ง! ทีเสื้อยึดกับกางเกงเลยใส่ได้เลย"

"มันใส่ยากกว่ากันตั้งเยอะ เสื้อเชิ้ตแขนก็ยาว กระดุมตั้งก็เม็ด ไหนจะกางเกงอีก มีทั้งซิปทั้งตะขอ ยุ่งยากจะตาย"

"พอๆ ไม่ต้องบอกละเอียดขนาดนั้น"

"ผมกลัวคุณไม่เห็นภาพความยากลำบากของผมนะสิ"

"งั้นไม่ต้องเปลี่ยนกางเกง แคใส่เสื้อเชิ้ตกับสูทก็พอ"

แต่แทนที่หมอนี่จะเดินไปเปลี่ยนชุดในห้องน้ำ กลับถอดเสื้อยึดตัวหลวมโพรกทั้งต่อหน้า อวดปากกว้างและกล้ามเนื้อลอนสวยเหมือนนักกีฬาว่ายน้ำ ทำเอาเธอต้องรีบเสมองทางอื่น

"ใส่เสื้อให้หน่อยสิคุณ"

"มีมือก็ใส่เองสิ"

"ไม่ถนัด"

เนตรอัปสรเห็นความทุลักทุเลของอีกฝ่ายที่พยายามเอาแขนเข้าไปในเสื้อเชิ้ตแขนยาวแล้วก็ต้องลุกเข้าไปช่วยสวมเสื้อให้ก่อนติดกระดุมให้เรียบร้อย แต่ความช่วยเหลือดังกล่าวทำให้เธอต้องยืนชิดเขามาก... มากเกินไปจนได้กลิ่นกายของบุรุษเพศ สัญญาณอันตรายสั่งให้เธอถอยหนี แต่เข้าไปเมื่อจู่ๆ เขาก็วางลูกคางเหนือศีรษะเธอ ความใกล้ชิดนั้นทำให้ทั้งสองเหมือนคู่รักมากกว่าคนแปลกหน้าที่เพิ่งรู้จักกันไม่กี่วัน

"ตายั๊กษ์!"

"หืม ยายแคะ เราซื้อคล้องกันดีเนอะคุณ"

"คล้องกะผีนะสิ"

คนถูกแกล้งยกมือทูปอกอีกฝ่ายหนึ่งที่ รีบขยับตัวถอยออกมา อดคิดไม่ได้ว่าหากเขาไม่เตียงแบบนี้เธอคงถูกโจรหื่นรวบเข้าไปกอดแนบออกกว้าง แล้วรั้งแกเธออย่างเอาแต่ใจไปแล้ว

"ไปยืนตรงผนังโน่น"

"ยังไม่ได้ใส่สูทเลย"

"ไม่ต้องแล้ว เลื้อยเช็ดตัวเดี๋ยวพอ"

เขาก้าวไปยืนแผ่นหลังชิดผนังพลาจรับกระดาดเสีระบุข้อความว่า 'คนหาย' ที่หญิงสาวยื่นมาให้เขาถือไว้

"อะไรนะคุณ"

"ยี่นนิ่งๆ สิ"

ชายหนุ่มยื่นคิ้วเมื่อเห็นหญิงสาวหยิบมือถือขึ้นมากดถ่ายรูป แต่เพราะเขารีบยกมือขึ้นมาจะบังหน้า รูปถ่ายจึงไม่ชัดมาก

"ทำอะไรนะ"

"ประกาศคนหายไงล่ะ ฉันจะโพสต์ลงเฟซบุ๊ก ไม่แน่มันสืบไซเซี่ยล อาจช่วยตามหาครอบครัวให้คุณก็ได้"

"แล้วถ้าคนร้ายเจอผมก่อนล่ะ อย่างลืมนสิว่าผมถูกซ้อมนะคุณ เผลอๆ พวกมันอาจคิดว่าผมตายไปแล้ว แต่พอเห็นรูปผมก็เลยตามมาฆ่า"

"ยักษ์พูดมาก็มีเหตุผลนะเนตร"

คุณยายเข้ามาสมทบ สีหน้าเคร่งเครียด

"แล้วไม่งั้นจะตามหาครอบครัวเขายังไงล่ะคะคุณยาย รอให้เขาจำได้ ไม่ต้องรอไปจนแก่เหรอคะ"

"ยายว่าอีกไม่นานยักษ์คงเริ่มจำได้"

"แต่เนตรใจร้อนนี่คะคุณยาย ลงให้รู้แล้วรู้รอดไปเลยดีกว่า"

"แล้วถ้าผมไม่รอดล่ะ"

"คุณก็ช่วย โดนคนร้ายฆ่าหมกป่าหรือไม่กี่เผานั่งยางไงล่ะ"

"คุณยายคุณเนตรพูดสิครับ ไม่ส่งสารผมบ้างเลย"

ยักษ์ร่างใหญ่หันไปอ้อนคุณยาย ทำเอาผู้เป็นหลานซึ่งตาใส่ ยิ่งได้ยินหญิงชราเข้าข้าง หลานสาวหน้าหวานยิ่งเดือดปุด

"เรื่องนี้ยายว่าใจเย็นๆ ดีไหมเนตร ยักษ์พูดมาก็หน้าคิดนะลูก"

"ใช่ครับ ถ้าคนร้ายตามหาผม คุณคิดว่าคุณกับคุณยายจะไม่เจอลูกหลงหรือ"

"งั้นก็ยิ่งให้เขาอยู่บ้านนี้ไม่ได้ใหญ่คะคุณยาย ไปอยู่วัดไหมละ ฉันจะลองไปคุยกับหลวงตาให้"

"เอาความเดือดร้อนไปให้พระ บาปกรรม"

"แล้วทำไมฉันต้องแบกความชวยไว้เองด้วยละ"

"ผมอาจจะเป็นตัวนำโชคของคุณก็ได้ หน้าตಾಮิพรรณมฤตพงศ์ ผู้ดีทุกกระเบียดนิ้วขนาดนี้ต้องเป็นลูกคนมีเงิน มีอำนาจล้นฟ้า เนรมิตอะไรให้คุณก็ได้ รับรองว่าผมจะใช้เงินคืนคุณสิบเท่ายี่สิบเท่าเลย"

เธอไม่ได้งกหรือกะ แต่คนเราทำอะไรก็ต้องหวังผลนิดหน่อยไม่ใช่หรือ เงินแต่ละบาททาง่ายเสียที่ไหน กว่าเธอจะขายกระเป๋าได้สักใบต้องปากเปียกปากแฉะ ยกมือไหว้ปลกๆ แต่ขืนยอมรับได้งๆ หมอนี่ต้องหาว่าเธอกงแน่

"คิดว่าเงินแค่นี้ซื้อฉันได้รึไง"

"ได้!"

"เฮ้ะ!"

"ล้อเล่นน่า ขอผมอยู่ด้วยพักหนึ่งนะคุณ อย่าเพิ่งไล่เลย"

"จริงด้วยลูก ยักษ์หนี่ร้อนมาพึ่งเย็น จะรีบไล่เขาไปไหน เรื่องรูปนี่ก็เก็บไว้ก่อน ไม่แน่อีกสักวันสองวันยักษ์อาจจะจำได้ก็ได้นะลูก"

คุณยายถึงกับอออกปากขอร้องแทน หลานสาวจะกล้าขัดได้อย่างไร

"เห็นแก่คุณยายหรือกะ แต่ถ้าคุณยังพูดไม่เข้าหู ทำตัวน่าสงสัยล่ะก็รับรอง...โลกรู้แน่!"

บทที่ 5

พระศุภร์เข้า พระเสาร์แทรก

พระศุภร์เข้าไม่ทันไร พระเสาร์ก็แทรกเข้ามาหน้าตาเฉย ช่วงนี้ความขวย
เลยพุ่งชนเนตรอัปสรบ่อยนัก จู่ๆ คนที่ไม่อยากเจอก็เรียงแถวตาหน้าเข้ามา
ไม่หยุด

"ทำงานห่างเดียวกัน แต่ไม่ค่อยเจอกันเลยนะ หรือว่าจงใจหลบหน้าฉัน"

คนถูกแหวะลอบถอนหายใจ แทนที่จะได้เดินไปกินข้าวในโรงอาหาร
ซึ่งตั้งอยู่ชั้นห้าของห้างเอต๋ออย่างสบายอกสบายใจ กลับถูกคู่อริสาวร่างสูง
ขวางทางเข้าจนได้

"ทำไมฉันต้องหลบเธอด้วยล่ะ"

"ไม่รู้สิ ก็เห็นเธอหลบมาตลอดนี่"

รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังยั่วโมโห แต่ในใจคนฟังอดเดือดดาลไม่ได้ เพราะแม่
ของลิวิตราขโมยพ่อของเธอไป ทำให้แม่ของเธอตรอมใจและจากไปหลังจาก
เลิกรากับพ่อไม่ถึงปี แต่เรื่องนี้จะโทษแม่ของลิวิตราฝ่ายเดียวก็ไม่ถูกนัก พ่อ
พ่ายแพ้ต่อเงินตราของแม่ลิวิตรา เลยทิ้งเธอกับแม่ไปอย่างไร้เยื่อใย

การเติบโตมาลำพังกับคุณนายทำให้หญิงสาวต้องเข้มแข็ง ยืนหยัด
ปกป้องหญิงชราซึ่งเป็นหลักยึดในชีวิตของเธอ

"พ่อเธอมากับแม่ฉันนะ ไม่โทษหาล่ะ"

"ไม่จำเป็น"

"ทำไมล่ะ ไม่อยากเจอพ่อเธอเหรอ เห็นเมื่อก่อนมาไถเงินพ่อนี่นา"

เนตรอัสพรขบฟันกรอด หากไม่ใช่เพราะเธอยังเป็นนักเรียนมัธยมต้น และคุณยายป่วยหนักจนต้องเข้าผ่าตัดเส้นเลือดหัวใจ หญิงสาวไม่มีวันบากหน้าไปขอความช่วยเหลือจากพ่อเด็ดขาด

โชคดีที่หลังเรียนจบรุ่นพี่ชักชวนมาสมัครงานเอสเอแบรนต์หรืออย่างแอนนา โอลิเวียร์ เพราะเห็นว่าเธอเรียนจบด้านภาษาจีน ใช้ภาษาอังกฤษและภาษาจีนได้ดี ประกอบกับรูปร่างหน้าตาและบุคลิกอ่อนโยนนุ่มนวลเหมาะกับเอกลักษณ์ของแบรนต์ที่มีความอ่อนหวานแบบผู้หญิงสมัยใหม่ ทางเมเนเจอร์จึงรับเข้าทำงาน ทั้งที่เอสเออีกหลายคนของแบรนต์นี้มีการศึกษาสูงกว่าเธอ บางรายจบปริญญาโทจากเมืองนอกด้วยซ้ำ

รูปร่างหน้าตาคงพอช่วยให้ตนผ่านเกณฑ์เป็นพนักงานได้ แต่หลังจากนั้นหญิงสาวอาศัยความขยัน สุขภาพอ่อนนุ่ม และการให้คำแนะนำที่ตรงใจลูกค้า ผลักดันจนเธอกลายเป็นที่อุปเฮลล์ประจำสาขาเลยมีเงินไปคืนพ่อ ขณะที่ลิวิตราอาศัยเงินทองจากครอบครัวนำเข้าลิเลียนา แบรนต์เครื่องหนังสัญชาติอิตาลี ซึ่งตั้งชื่อปเกี่ยวกับชื่อของแอนนา โอลิเวียร์ ทั้งคู่เลยกลายเป็นคู่แข่งกันโดยปริยาย

"พูดจบแล้วใช่ไหม"

"จะรีบไปไหนล่ะ อ้อ คงจะรีบไปแย่งที่นั่งในโรงอาหารสินะ เป็นเอสเอแอนน่าน่าจะมีเงินกินของแพงไม่ใช่เหรอ เอาจี้ใหม่ ฉันจะบอกคุณแม่ให้ช่วยอุดหนุนเธอหน่อย เธอจะได้มีเงินกินของดีๆ ไงล่ะ"

หากเป็นสมัยนักเรียนไร้เขี้ยวเล็บ เธอคงเก็บความขุ่นข้องหมองใจไว้กับตัวแล้วกลับไปร้องไห้ซบตักคุณยาย แต่ตอนนี้เธอเติบโต มีอาชีพการงาน ยืนหยัดด้วยตนเองและเป็นหลักให้คุณยายได้แล้ว หญิงสาวจึงพร้อมตอกกลับทุกหมัดที่สวนมา

"ไม่จำเป็นหรอก แค่นี้ฉันก็รับลูกค้าวีวีไอพีไม่หวาดไม่ไหวแล้ว แทนที่

จะมาสงสารฉัน ฉันว่าเธอสงสารตัวเองดีกว่ามัง"

"แกหมายความว่าไง"

"ได้ข่าวว่าค้างจ่ายค่าคอมเอสเออยู่ไม่ใช่หรอ ทำไมไม่ขอเงินแม่มาล่ะ เอ๊ะ หรือว่าธุรกิจของแม่เธอก็ซบเซาจนจะเจ๊งเหมือนกัน"

"แก..."

เนตรอัปสรแสบยิ้มเหย้ม ข้อดีของการเป็นคนโปรดของลูกค้า กระเป๋าหนักอย่างหนึ่งคือลูกค้ายักหยิบเรื่องโน้นเรื่องนี้มานินทาให้เธอฟัง เรื่องของแม่ลิวิตราก็คือหนึ่งในหัวข้อสนทนา

"เอ๊ะ หรือว่าฉันได้ยินผิดไป จริงๆ แล้วเธอไม่ได้ค้างจ่าย แต่ตั้งใจโกง ลูกน้อง ก็อย่างว่าแหละนะ ขนาดเสาร์อาทิตย์ลิเลียมายังร่างยังกะป่าช้า ประสาอะไรกับวันธรรมดา"

ลิวิตราขบฟันกรอด ถลึงตาใส่คู่อริด้วยความเดือดดาล

"มากไปแล้วนะเนตรอัปสร อย่าคิดว่าฉันจะยอมง่ายๆ นะ นังลูก ไม่มีพ่อ!"

คนกำพร้าพ่อแค่นยิ้ม เมื่อก่อนปมด้อยนี้อาจเคยทำร้ายจิตใจตนได้ แต่เธอเติบโต ผ่านประสบการณ์ชีวิตมามากจนคำพูดพล่อยๆ ไม่อาจบาดหัวใจได้อีกแล้ว

"ฉันกำพร้าพ่อ ไม่ใช่เพราะถูกผู้หญิงหน้าด้านอย่างแม่เธอแย่งไปหรอ แถวบ้านฉันเรียกผู้หญิงพวกนี้ว่าอะไรนะ...อ้อ เมียน้อยไงล่ะ"

"คอยดูนะ ฉันจะฟ้องเมเนเจอร์แอนนา ให้เขาไล่แกออกไป!"

เนตรอัปสรคือหนึ่งในพนักงานตัวท็อป ทำยอดให้แอนนา โอลิเวียร์ต่อปี ตั้งเท่าไร เมเนเจอร์ไม่สนใจเรื่องส่วนตัวจึงว่าพวกนี้ แล้วก็ไม่มีงี่เง่าคนทำเงิน ทำทองให้แบรนต์ออกแน่นอน

"ฟ้องอะไรดีล่ะฮีฟ ฟ้องว่าฉันเหน็บแนมที่แม่เธอเป็นเมียน้อยพ่อฉันหรอ"

"แม่ฉันไม่ใช่เมียน้อย แม่แตกต่างหากที่ให้ความสุขพ่อแกไม่ได้ เขา

ก็เลยมาขอแม่ฉัน ตัวเองไม่มีอะไรดีแล้วมาโทษคนอื่น"

"ตรรกะว่าๆ แบบนี้ยังกล้าพูด ถ้ามจริงนะ ไม่เคยส่องกระจกดูตัวเองเลยเหรอ"

"แก..."

เนตรอัปสรกระตุกยิ้มหยันกลางยกมือโบก "วันนี้ลับฝีปากแค่นี้พอกลับไปทำการบ้าน แล้วค่อยมาสู้กันใหม่เนอะ"

พูดจบสาวหน้าหวานก็เดินนวยนาดจากไปด้วยท่าทีของผู้ชนะ โดยมีเหตุยเพื่อนร่วมงานรีบตามมาด้วยสีหน้าที่จืด

"เห็นหน้าหวานๆ ไม่ยกรู้ว่าแกจะซัดแม่นั่นจนใบ้แตกได้"

"เรื่องอะไรจะงอมืองอเท้า ยอมถูกรังแกฝ่ายเดียวละ ไปกินข้าวหะหิวแล้ว"

"เพิ่งต้นเดือนเองนะเนตร ลงไปหม่าซูชิกันใหม่อะแก เห็นมีโปรลดตั้งห้าสิบบเปอร์เซ็นต์เลยนะ"

ทว่าในฐานะหัวหน้าครอบครัว แบกรับค่าใช้จ่ายมากมายในบ้าน รวมถึงค่ารักษาพยาบาลของคุณยาย เธอต้องจำใจปฏิเสธ

"ลดจากราคาเท่าไรละจ้ะ จากสองพันรีเปล่า กินโรงอาหารหะหะ อิ่มเหมือนกัน"

"นานๆ ทีไงแก ต้นเดือนเองนะ"

"ก็เพิ่งต้นเดือนไง เหลืออีกตั้งหลายอาทิตย์กว่าจะสิ้นเดือน"

"ฉันเห็นแกขี้มแบบนี่ ถ้ามจริงเอาเงินไปทำอะไรหมด ของแบรนด์เนมก็ไม่ค่อยใช้ มีแต่ถือกระเป๋าของแอนนารุ่นเมื่อสี่ปีก่อน"

"ก็เก็บเงินไว้จ่ายค่าน้ำค่าไฟ ค่ากินอยู่ แล้วก็สอยตุ่นที่อยากได้นะสิ"

"ของที่ว่านั้นอะไร แพงมากรีใจ"

"ไม่แพงมาก แต่เยอะ ออกมาหลายคอลเล็กชั่น ตามเก็บไม่หวาดไม่ไหว...ไปหะหะน่า เตี่ยฉันเลี้ยงขามะนาว"

"กล้วยบวชชีด้วยได้ไหมละ"

"ให้สองถ้วยเลย"

ใครดีกับเธอ เนตรอัสพรพร้อมดีด้วย แต่ถ้าใครร้าย เธอก็พร้อมสวนกลับ
ทุกวิถีทาง ดังเช่นแฟนเก่าอย่างกฤษณาที่บังเอิญเจอกันซากลับจากโรงอาหาร

"บังเอิญจังนะเนตร"

"บังเอิญไปมั้งคะ"

แม้ภรรยาของกฤษณาจะเปิดร้านอาหารในห้างนี้ แต่เธอและซากลับ
ไม่ค่อยเจอกันบ่อยนักเพราะเวลาไม่ตรงกัน การเจอแฟนเก่าใกล้ทางเดินกลับ
ซ็อบแอนนา เธอกลับคิดว่าเขาจงใจมาดักกรอเสียมากกว่า

"ฉันไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ แล้วเจอกันที่ซ็อบ"

เนตรอัสพรพยักหน้าให้เพื่อนร่วมงาน ก่อนหันมาจ้องชายหนุ่มด้วย
สีหน้าเบื่อหน่าย

"มีอะไรหรือคะคุณกฤษณา"

"เรียกเสียห่างเหินเลย เนตรก็รู้ว่าเราเคยเป็นอะไรกัน"

อดีตแฟนสาวเล็กคิ้วมองคนพูดด้วยสีหน้าเรียบเย็น ไม่เข้าใจตนเอง
เหมือนกันว่าเคยชื่นชอบผู้ชายสวยคนนี้ได้อย่างไร โชคดีที่เธอไม่เคย
พลาดทำเสียที่ให้เหมือนนี้จะไขแดง ไม่งั้นคนพรรคนี้คงรังควานไม่เลิกรา

"เนตรก็รู้ว่าเราเคยรักกันมากแค่ไหน พี่ยังไม่ลืมเรื่องของเรานะ"

"ฉันก็ไม่ลืมว่าคุณแต่งงานมีลูกแล้ว แถมตอนนี้ภรรยาของคุณก็กำลังท้อง
ลูกคนที่สองอยู่"

"เนตรรู้เรื่องของพี่ละเอียดแบบนี้ แปลว่ายังลืมพี่ไม่ลงใช่ไหม"

"เปล่าค่ะ ภรรยาของคุณส่งข้อความมาบอก ถ้างั้นฝากบอกเธอด้วย
นะคะว่าวางใจได้ อะไรที่ฉันเขียนทิ้งแล้วก็ไม่คิดจะกลับไปหยิบขึ้นมาอีก"

แทนที่จะละอายแก่ใจ แฟนเก่ากลับพูดหน้าตาเฉยว่า "พี่ไม่เคยรู้เลยว่า
เมียพี่มาวุ่นวายกับเนตร พี่จะจัดการให้นะ"

"คนอย่างคุณกล้าทำอะไรภรรยาของคุณด้วยหรือคะ อย่าลืมนะว่าคุณ
แต่งงานกับภรรยาเพราะเงินของเธอ ไม่กลัวถูกเฉดหัวออกจากบ้านหรือคะ"

"มากไปแล้วนะเนตร"

"ฉันก็แค่พูดตามที่ได้ยินคนเขานินทาฉัน ไม่ได้แต่งเติมเลยนะคะ
ฉันว่าทางที่ดีเราต่างคนต่างอยู่จะดีกว่า"

เนตรอัปสรแค้นยิ้มเยาะก่อนซึ่งไหล่ตรง สาวเท้าจากไปอย่างตระหง
งฤทธาเป็นเพื่อนต่างคณะ ได้เจอกันเพราะเธอมีเรียนวิชาเศรษฐศาสตร์
เขาเข้าหาเธอในฐานะเพื่อน ความอ่อนโยนใจดีของเขาเอาชนะใจเธอจนได้
หลังจากนั้นอีกสองปีก็ตกลงเป็นแฟนกัน เธอจึงพบว่าแท้จริงแล้วความอ่อนโยน
นุ่มนวลที่ผ่านมาซุกซ่อนความเห็นแก่ตัว เจ้าชู้ ละโมบโลภมาก และพร้อมจะ
ทำทุกอย่างเพื่อเอาชนะโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้อง

เขาเป็นผู้ชายคนแรกที่เขาพาไปพบคุณยายและแนะนำว่าเป็นคนรู้จัก
แต่วันหนึ่งเมื่อเงินตรามีค่ามากกว่าหัวใจ เขาก็จากไปอย่างง่ายดาย...ไม่ต่างจาก
พ่อ!

บทที่ 6

แกระซ่อนรูป

สภาพห้องครัวของบ้านหลังกะทัดรัดเล็กเท่าแมวดิ้นตายมีโต๊ะกลางวางข้าวของคั่นกลางระหว่างเตาแก๊สกับประตูบานเลื่อน ข้างซิงก์ล้างจานมีชั้นวางเหล็กสำหรับตากจาน ถัดไปด้านในสุดเป็นตู้เย็นสีเทาหลังย่อมนทุกอย่างในนี้ช่างเล็กกะทัดรัดไม่ต่างจากบ้านคนแกระในนิทาน เห็นแล้วคนตัวใหญ่ถึงกับลอบถนหายใจ แต่ก็ไม่วายเอ่ยเสียงทุ้มทุ้มกับเจ้าของบ้านวัยชรา

"มีอะไรให้ช่วยไหมครับคุณยาย"

ที่จริงไม่ได้อยากช่วย ชี้เกี่ยจะแย่ แต่เห็นว่าหญิงชราใจดีมีน้ำใจเอื้อเฟื้อก็เลยถามพอบเป็นพิธี

"ยักษ์ออกไปเต็ดใบกะเพราที่ริมกำแพงหน่อยสิลูก"

"อ้อ...ได้ครับคุณยาย"

เขารับกะละมังสแตนเลสใบเล็กจากคุณยายแล้วเดินตุ้มๆ ออกจากบ้านไม่นานก็กลับมาพร้อมเหยือกซิมเต็มหน้าผาก

"ยักษ์เต็ดโหระพามาทำไมลูก"

"ไม่ใช่หรือครับ ผมนี่ว่าเป็นใบกะเพรา กลิ่นมันฉุนๆ เหมือนกัน"

ชายหนุ่มหยิบผักสีเขียวขึ้นมาดม มองเจ้าของบ้านตาช่อ แสร้งแยกแยะ

ไปกะเพรากับโหระพาไม่ออก เพราะชินโซว์ว่าตนทำกับข้าวเป็น คนขี้เกียจ คงถูกใช้ไปเด็ดผักนอกบ้านอยู่เรื่อย อากาศร้อนจะตาย ใครจะอยากออกไป ยืนตากแดด

"คงไม่เคยหยิบจับงานหนักเลยใช่ไหมลูก"

ชายหนุ่มยิ้มแห้งๆ

"งั้นเดี๋ยวยายพายักษ์ไปดู วันหลังจะได้เลือกเป็นนะลูก"

"ครับคุณยาย"

แปลงปลูกผักทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าริมกำแพงมีพืชผักสวนครัวเรียงกัน เป็นตับ เขายืนฟังคุณยายชี้มือกลางอธิบายพืชแต่ละชนิดด้วยความสนใจ

"คุณยายรู้เยอะจัง"

"ยายเป็นเด็กต่างจังหวัด ตอนเด็กๆ แม่ของยายก็ปลูกผักพวกนี้ไว้ เต็มสวน อยากกินอะไรก็มาเด็ด พอแต่งงานสามีก็เลยกันที่ไว้ให้ยายปลูกผัก ด้วย"

"แล้วสามีคุณยายล่ะครับ"

"จากไปนานแล้วล่ะลูก"

"ขอโทษครับคุณยาย ผมไม่น่า..."

"ไม่เป็นไรหรอกลูก"

ขณะที่บรรยากาศอีต้อลลอยคว้างระหว่างคนทั้งสอง ลู่ๆ เสียงใก้ดังขึ้น ที่หน้าประตูรั้ว

"คุณยาย คุณยายจ้า"

หญิงชราหันมองหญิงสาววัยรุ่นหน้าอ่อนที่โผล่หน้ามาทางรอยแยกของ ประตูรั้ว แล้วยิ้มให้อย่างอ่อนโยน

"หวานใจเข้ามาสิลูก ยายไม่ได้ลืดอกประตู"

หญิงสาวในชุดนักศึกษาได้ผมชอยสั้น ตาเรียวเล็กแบบคนมีเชื้อจิ้น ยกมือไหว้คุณยาย แต่สายตากลับเหลือบแลไปทางชายหนุ่มลुकโอป่าเกาหลี ซึ่งยืนอยู่ทางด้านหลังหญิงชราด้วยความสนอกสนใจ

"ใครหรือคุณยาย หล่อจิ้ง"

"หวานใจ!"

คุณยายปรามอย่างอ่อนใจ ทำเอาสาววัยรุ่นยิ้มตาหยา

"ก็เขาหล่อจริงๆ นี่นา ว่าแต่พี่เขาเป็นใครอะ แฟนพี่เนตรหรือ"

"ไม่ใช่"

"ไม่ใช่แฟนพี่เนตร แล้วทำไมอยู่บ้านคุณยายล่ะ หรือว่าเป็นญาติ?"

ทว่าแทนที่จะตอบคำถาม หญิงชรากลับเลือกตัดบทแทน

"หวานใจมาหายายมีอะไรรีเปล่าลูก"

"หวานลืมไปเลย มัวแต่มองหน้าหล่อๆ ของพี่เขา คือแม่ให้แวะมาถามว่า
คุณยายจะเอาปลาช่อนใหม่ ของเพิ่งเข้าเลยจ๊ะ แม่จำได้ว่าเห็นคุณยายเคยสั่งไว้"

"เอาสิ ยายว่าจะทำปลาช่อนลุยสวน พอยักษ์กินเผ็ดได้ไหมลูก"

"ได้นิดหน่อยครับคุณยาย"

"ชื่อยักษ์หรือคะพี่" สาววัยรุ่นกระเซะถาม ทำเอาหญิงชราส่ายหน้าระอา

"หวานใจ!"

"แค่ถามชื่อเองคุณยาย ถ้าไม่ใช่แฟนพี่เนตร จ้ะหวานใจบีได้ใช้ไหมจ๊ะ"

"เด็กคนนี่เขี้ยวจริงๆ"

"ก็พี่เขาหล่อเนี่ยนา หวานขอเบอร์หน่อยสิจ๊ะพี่ยักษ์"

"ไม่มี!"

เขาตอบเสียงห้วน ก่อนหันไปร่วนวากับการเติบโปกะเพราต่อ หวานใจ
จึงดึงแขนหญิงชราให้ออกห่างจากคนหน้าดู

"หยิ่งนำดูนะคุณยาย"

"ยักษ์ไม่ค่อยสบายนะ"

"ตกลงเขาเป็นอะไรกับคุณยายหรือจ๊ะ"

"ไม่ได้เป็นอะไร เนตรช่วยยักษ์ไว้ แต่เขาจำไม่ได้ว่าตัวเองเป็นใคร ยาย
เลยให้พักที่นี้ชั่วคราวไปก่อน"

"พักบ้านหวานก็ได้นะจ๊ะ"

"ยายเด็กคนนี้ทะเล้นนักเชียว ชีนัยักษ์ไปอยู่บ้านหวานใจ แม่เราไม่ได้ อยู่แหวงหรือ คงนั่งเฝ้าเราทั้งวัน"

"แหม หล่อกล้ามแน่นขนาดนี้ หวานอดมองไม่ได้นี่จะ"

"เป็นสาวเป็นนาง พุดจาให้มันเรียบริ่อยหน่อยหวานใจ ใครได้ยินเข้า มันไม่งาม"

"หวานพูดเฉพาะคนรู้จักหรือหน้า ว่าแต่คุณยายให้เขามาอยู่ด้วย ไม่กลัวเขาเข้าหาที่เนตรหรือ ที่เนตรสวยจะตาย"

"ยักษ์จับหนักขนาดนี้จะไปทำอะไรยายเนตรได้ อย่าลืมสิว่ายายเนตร เป็นญาติสายดำ"

"จริงด้วย นักเลงแถวนี้ยังไม่กล้าแซวที่เนตรเลย เอาเป็นว่าหวานไป บอกแม่ก่อนนะจ๊ะ แล้วเดี๋ยวตอนเย็นหวานเอาปลามาให้"

ก่อนกลับเด็กสาวยังไม่วายโน้มน้าเข้าหาหญิงชราแล้วกระซิบกะซาบเสียงแผ่ว

"ถ้าหมอนี้มีอะไรไม่น่าไว้ใจ คุณยายโทรหานะ หวานจะรีบแว่นมาช่วย"

"ไม่มีอะไรหรือหน้า ไปเถอะไป"

หลังจากเก็บใบกะเพราเสร็จแล้ว ชายหนุ่มก็ถือกะละมังสแตนเลส เดินตามหญิงชราเข้าบ้าน พอเห็นเจ้าของบ้านชะงักฝีเท้า คนที่เดินตามมา เลยอดแปลกใจไม่ได้

"มีอะไรรีเปลาครับคุณยาย"

"ยายยังไม่ได้ตากผ้าเลยลูก มัวทำโน่นทำนี่จนลืมนิดเดียว ยายไปตากผ้า ก่อนนะลูก"

ชายหนุ่มผงกศีรษะ ในใจรู้สึกผิดที่ปล่อยให้หญิงชราไปตากผ้า แทนที่เขาจะอาสาทำเอง แต่ความขี้เกียจทำให้ตนยกข้ออ้างว่าร่างกายยังเดี๋ยงอยู่ ไม่ควรออกแรงมาก แต่ผ่านไปสิบนาทีแล้วคุณยายยังไม่กลับมาจากหลังบ้าน เขาจึงรีบอ้อมไปยังลานซักล้างหลังบ้านแล้วพบว่าหญิงชรากำลังนั่งพิงผนัง ไบหน้าซีดเผือด ทำเอาชายหนุ่มรีบโหมเข้าไปพุงด้วยสภาพทุลักทุเล

เขาคูกเขาลงกับพื้น ใช้แขนข้างที่ไม่เจ็บพยุงคุณยายให้ลุกขึ้นยืน

"เป็นยังไงบ้างครับคุณยาย"

"แค่ลื่นล้มนะลูก ยายลืมนึกไปว่าเมื่อคืนฝนมันตก พื้นเลยลื่น ยายไม่เป็นอะไรมาก ไม่อยากรีบลุก เตียวบ้านหมูน"

"แล้วเจ็บตรงไหนไหมครับ"

"ไม่หอรอกลูก ยักษ์เข้าไปนั่งในบ้านเถอะลูก เตียวยายตากผ้าก่อน"

ความรู้สึกผิดเอาชนะความซี้เกียจได้ชะงัดนัก เขาก็ส่ายหน้าปฏิเสธ

"เตียวผมตากผ้าให้เองครับ คุณยายเข้าไปพักในบ้านก่อน แค่อเอาเสื้อผ้าออกมาตาก ผมทำได้ครับ"

"แต่ยาย..."

"ไม่มีแต่ครับ เกิดคุณยายล้มไปอีก ผมคงรู้สึกผิดกว่านี้"

ไม่รอให้คุณยายปฏิเสธก็พยุงร่างบอบบางเข้าบ้าน ก่อนย่อนกลับมายืนหน้าเครื่องซักผ้า แค่อยับเสื้อผ้าออกมาใส่ไม้แขวนแล้วตากบนราวตากผ้าไม่เห็นจะยากตรงไหน

ทว่าสภาพร่างกายไม่เอื้ออำนวยทำให้เขาใช้เวลาตากเสื้อผ้าอยู่นานสองนาน กระทั่งถึงชุดชั้นในลูกไม้สีแดงตัวจี๊ดที่ทำให้พ่อบ้านจำเป็นใจสั้นรัว

ซ่อนรูปไปแล้วนะแคะ!

สัญชาตญาณดิบที่ผุดขึ้นไม่รู้จักรั้วเวลาเวลาทำให้ชายหนุ่มแอบคิดว่า หากเจ้าของร่างอ่อนแออยู่ในชุดชั้นในตัวจี๊ดจะเป็นเช่นใด จินตนาการ ทะลึ่งตึงตังเริ่มดำดิ่งลึกลงไป...ลงไปอีก...ลงไปลึกมากๆ จนหัวใจเต้นรัว และทำให้ร่างกายร้อนวูบวาบ ยากจะควบคุมแรงปรารถนาที่ผุดพรายขึ้นมา ไม่หยุดหย่อน

ปกติแล้วคุณยายจะพับเสื้อผ้าทุกชิ้นอย่างเรียบร้อยแล้วนำมาวางไว้ที่ปลายเตียง แต่สภาพเสื้อผ้าที่กองสุมๆ อยู่บนเตียงทำให้เนตรอัปสรคิดเป็นอย่างอื่นไม่ได้เลย นอกจากเป็นผีมือผู้อ้าย พอคิดว่าเขาเข้ามาในห้องนอน

ส่วนตัว เจ้าของห้องก็รีบเดินสำรวจรอบห้องละม้ายต้องการจับผิด ยิ่งดีที่เธอไม่เก็บของมีค่าไว้ในบ้าน ของมีค่าที่สูงสุดในห้องเห็นจะเป็นบรรดาตุ๊กตายอดมนุษย์สุดรักสุดหวงในตู้กระจกบานยาวซึ่งเรียงชิดผนังนี้ต่างหาก

"คงไม่มีอะไรหายหรือมั้ง"

ไว้พรงี้ค่อยลูกลมาไผ่หอมนี้แล้วกัน วันหนึ่งวงเต็มที ทว่าจิ้งหะที่ กำลังเก็บเสื้อผ้าเข้าตู้ เธอกลับพบว่าลูกไม้บริเวณทรงอกของเสื้อชั้นใน มีรอยขาดวิน

"ลามก!"

อยากจะลงไปวินคนบวมๆ ให้รู้แล้วรู้รอด แต่การพุดถึงชุดชั้นในกับชายแปลกหน้าออกจะล่อแหลมเกินไป แม้ร่างกายฟกช้ำ แต่ขึ้นชื่อว่าเป็นผู้ชาย แถมยีนหนึ่งเรื่องกวนประสาท เธอเลยคิดว่าต้องหยิบเรื่องอื่นมาแฉดีกว่า ดังนั้นในวันรุ่งขึ้นเนตรอัสตรจึงทำเอวมองคนตัวใหญ่ที่นั่งเอกเขนกดูทีวีด้วยสีหน้าพร้อมหาเรื่อง

"เมื่อวานคุณตากผ้าให้ฉันใช่ไหม"

"อืม ไม่ต้องขอบคุณหรอก เรื่องเล็กน้อย"

"ฉันไม่ได้ขอบคุณ แต่จะแฉคุณต่างหาก ตากผ้าประสาอะไร เสื้อยืดของฉันยืดหมด"

"ขึ้นชื่อว่าเสื้อยืด มันก็ต้องยืดอยู่แล้วไหมคุณ"

"แต่ก่อนหน้านั้นมันไม่ยืดแบบนี้ ฉันซื้อมาตั้งแพง ดูสิแบรนด์ตั้งขึ้นห้างเลยนะ"

เขาหยิบเสื้อยืดมาพลิกดูพลางสอดมือเข้าไปจับเนื้อผ้าก่อนส่งคืน

"ผ้าพื้นๆ แปรนต์ด้วยรุ่นจากอังกฤษ ไม่ก็ร้อย แพงอะไรกัน"

"คุณรู้อร่าค่าได้ไง"

"เซ็นส์มันบอกว่าไม่แพง แล้วอีกอย่างคอเสื้อย้วยขนาดนี้ เอาไปเป็นผ้าเช็ดหัวเหอะ"

"เอ๊ะ เสื้อยังใส่ได้ ใส่อยู่บ้านก็ได้ จะทิ้งทำไม"

"จะเขียนไปถึงไหนคุณ"

"ถ้าไม่เขียนจะเอาเงินที่ไหนมาเลี้ยงคุณล่ะ"

ชายหนุ่มยักษ์ใหญ่ ไม่รู้สึกรู้สึว่าต่อน้ำเสียงประชดประชันของอีกฝ่าย

"นึกว่าเก็บเงินซื้อพิกเกอร์ในตู้ชะอีก โทแล้วนะคุณ เล่นตุ๊กตาเป็นเด็กๆ
ไปได้"

"เงินฉัน ฉันจะซื้ออะไรก็เรื่องของฉันปะ"

"ถามจริงนะ ไอ้ตัวประหลาดสีดำ แลบลิ้น พันแหลมเปียบ มันน่ารัก
ตรงไหน ซื้อมาเต็มตู้ รสนิยมมันซื้อกันไม่ได้จริงๆ"

"มันชื่อเวนอมยะ ถึงหน้าตาจะไม่น่ามอง แต่โพสเจอร์มันเท่มากนะ
มองอย่างนี้คืออะไร ไม่รู้จักละสิ"

"ไม่รู้จัก ผมไม่สนใจของเล่นเด็ก"

"ไม่รู้ชื่ออะไรซะแล้ว มันเป็นตัวร้ายในสไปเดอร์แมน แต่ชื่อใหม่ว่า
เวนอมดังขนาดมีหนังของตัวเองเลยนะ"

"หน้าตาน่าเกลียดแบบนั้นเนี่ยนะ"

"ก็ใช่ล่ะสิ มันไม่ได้เลวสุดชั่ว แล้วก็ไม่ได้ดีแสนดี มันเทาๆ เหมือน
มนุษย์นะ คนเลยชอบเวนอมเยอะมาก เห็นแบบนี้คำตัวเวนอมแพงๆ ทั้งนั้น
เลยนะคุณ บางตัวในตู้ฉันหรืออเดอ์เกือบปีเลยนะ"

"เท่าตรงไหนก่อน แลบลิ้นปลิ้นตา น่าเกลียดจะตายไป"

"คุณไม่อินก็เรื่องของ คุณ ฉันรักของฉันก็แล้วกัน"

พอเห็นแววตาเป็นประกาย สีหน้าชื่นมื่นยามสาวหน้าหวานเอ่ยถึง
ของรักของหวง ชายหนุ่มเลยอดมองซ้ำไม่ได้

เวลาไม่ดูยายแคะก็น่ารักเหมือนกันนะเนี่ย

"เอาเป็นว่าต่อไปคุณไม่ต้องเข้าห้องฉัน แล้วก็อย่าแตะของฉันอีกก็พอ"

พูดจบหญิงสาวก็สะบัดหน้าเตรียมเดินหนี แต่อีกฝ่ายกลับลุกขึ้นยืน
พลงโน้มหน้าลงมาในระดับสายตาของเธอก่อนเปรยยั่ว

"ตอนแรกนึกว่าคุณจะบ่นเรื่องผมทำเลื้อในคุณขาดเสียอีก"

คนถูกแซวขบขันกรอด ถลิ่งตาใส่ "ลามก! ใครให้คุณมายุ่งกับเสื้อในของฉัน"

"ก็มันอยู่ในเครื่องซักผ้า จะไม่ให้ตากได้ไง หรือว่าจริงๆ แล้วจงใจยั่วผมกันแน่?"

"ใครยั่วคุณ พูตให้ดีๆ ฉันคิดว่าคุณยายเป็นคนซักผ้าต่างหาก"

"โธজনปานนี้แล้วทำไมไม่ซักชุดชั้นในเอง"

หญิงสาวแหม่ปาก ยกมือขึ้นเท้าเอว เชิดหน้ามองคนตัวใหญ่ที่กำลังอมยิ้มราวกับเห็นเธอเป็นตัวตลกเอาไว้บั่นหัวเล่น จนเธอรู้สึกคันไม้คันมืออยากชดสั๊กบ้าง

"ปกตินั่นซักเอง แต่วันก่อนเหนื่อยเลยโยนใส่ตะกร้าไว้ แล้วที่ผ่านมานอนอยู่กับคุณยายแค่สองคน ไม่มีคนนอกอย่างคุณมายุ่งสักหน่อย"

"สรุปคือจะบ๊ายว่าผมผิด"

"หรือว่าไม่ผิดล่ะ?"

"ผิดสิ ถ้าคุณไม่ทิ้งผม ยอมพาผมกลับบ้านด้วยแต่แรก คุณก็ไม่ต้องเหนื่อยรบกับผมแล้ว"

"แล้วมันเรื่องอะไร ทำไมฉันต้องยอมพาคุณกลับบ้านด้วย"

"คุณก็รู้ว่าผมป่วยอยู่ แทนที่จะสงสารเห็นใจ ดูลิ ให้ผมอยู่ด้วย ผมก็คอยเฝ้าบ้านกับคุณยาย เมื่อวานคุณยายล้ม ผมยังเข้าไปช่วย แถมตากผ้าให้ด้วยนะ"

"เมื่อวานคุณยายล้มหรือ ไม่เห็นมีใครบอกฉันเลย"

"คุณยายคงไม่อยากให้คุณคิดมากมั้ง เห็นไหมล่ะว่ามีผมอยู่ด้วย คุณมีแต่ได้กับได้นะ"

ก็จริงของเขา เธอต้องไปทำงานทุกวัน ทั้งคุณยายไว้ที่บ้านคนเดียวก็อดห่วงไม่ได้ เธอไม่มีเงินถุงเงินถัง ไม่มีมรดกเจ้าคุณปู่ ยังกดีที่เขาคอยดูแลคุณยายและเป็นหูเป็นตาให้ คิดเช่นนี้หญิงสาวจึงค่อยเบาใจ

"จันท่อไปคุณต้องคอยทำงานบ้าน ทำอาหาร แล้วก็ไปจ่ายตลาดแทน"

คุณยายเข้าใจไหม"

"ทำหมดเลยหรือ บอกแล้วไงว่าผมทำไม่เป็น ผิวพรรณผมเนี่ย..."

"พอ! ฉันรู้แล้วว่าผิวพรรณคุณผุดผ่องยังกะตุตเด็ก เป็นคุณชายตระกูลสูงศักดิ์พลัดพรากจากคฤหาสน์เจ้าคุณปู่ แต่ตอนนี้คุณอาศัยฉันอยู่ เพราะฉะนั้นหัดทำงานให้สมค่ากินอยู่ด้วย พรุ่งนี้วันหยุดฉันจะพาคุณไปจ่ายตลาด แล้วก็ซื้อเสื้อผ้าให้ใหม่ อยากกินอะไรก็จัดไว้ พรุ่งนี้จะได้ซื้อทีเดียว ปกติคุณยายจะไปตลาดทุกๆ สองวัน หลังจากนั้นคุณก็ไปแทนคุณยาย เข้าใจไหม"

"อืม"

"ไปเปิดประตูให้หน่อยสิ ฉันจะถอยรถ"

สั่งจบยายแคะก็สะบัดหน้าเดินหนีขึ้นรถ ทิ้งให้คนรับใช้จำเป็นเบะปากด้วยความหมั่นไส้

ใช้ดีนี่! พ่อจะกว้านซื้อให้หมดตัวเชียว!

บทที่ 7

คุณชายจ่ายตลาด

"เป็นผู้ชายได้ไง ทำไมซื้อจักรยานไม่เป็น"

"ตรรกะอะไรของคุณเนี่ย เป็นผู้ชายกับซื้อจักรยาน มันเกี่ยวกันตรงไหน"

"ทำไมจะไม่เกี่ยว แต่ซื้อจักรยานยังทำไม่ได้ แล้วจะทำอะไรเป็น"

ชายหนุ่มมองคนพูดตาคว่า

ยายแคะระตักวิชา Gat/Pat เชื้อมโยงชั่วว์

"เยอะเยอะ บางทีผมอาจนั่งเสลี่ยงมาตั้งแต่เกิด ถนัดซื้อข้าวสิ่งงาน หน้าตา
ผิวพรรณแบบนี้คาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิดแน่ๆ"

ยิ่งฟังยิ่งหมั่นไส้ เกิดมาเนตรอัปสรไม่เคยเจอใครมันหน้าขนาดนี้มาก่อน

"ถ้าคุณรวยขนาดนั้น ทำไมไม่มีใครตามหาคุณ ในข่าวก็ไม่มี เดี่ยวนี้
แค่จะหาคนจ่ายยังกะอะไร ถ้าไม่ออกข่าวทีวีก็ฝากเพลงที่มียอดฟอลโลเวอร์สูงๆ
ช่วยตามหา นักสืบไซเบอร์เยอะเยอะ"

"บางทีทางบ้านอาจไม่อยากให้เอิกเกริก เพราะกลัวผมเป็นอันตราย"

"หรือไม่ก็อยากให้คุณตายๆ ไปซะ"

คำตอบของเธอทำเอาจอมกวนประสาทมั่มปาก คนพูดเลยรู้สึกผิด
เสียเอง

"ขอโทษนะ ฉันไม่ได้ตั้งใจ"

แต่จอมกวนประสาที่ยังคงนั่งซ้อนอยู่หลังจักรยาน ไม่ยอมต่อปากต่อคำ เธอไม่รู้จะแก้ตัวอย่างไรเลยตัดบทด้วยการออกแรงถีบจักรยานไปข้างหน้า แต่เพราะคนซ้อนตัวใหญ่ แถมลู่ๆ ก็ยกแขนขึ้นเกาะเอาตนไว้ เล่นเอาหญิงสาว เบิกตาโพล่ง หยุคตีบจักรยานกะทันหัน

"ปล่อยเอาฉันนะ!"

"เกาะ... ผมกลัวล้ม"

"กลัวนั้นก็เดินตามมา"

"มันร้อนแล้วก็ไกลด้วย ผมเป็นคนป่วยนะคุณ สภาพยังไม่สมประกอบ ไม่สงสารบ้างรีไร"

เนตรอัปสรเบะปาก กลอกตามองบน พุดออกมาได้ ตรงไหนเรียกป่วย แค่เดินเห็นไม้ค่องอย่างเดียว แต่ปากนี้สับคนหัวเบะได้เลยด้วยซ้ำ

"ถ้างั้นก็นั่งเฉยๆ อย่างมาเกาะเอาฉัน เกาะราวจับด้านหลังแทนสิ"

"หวงตัวไปได้ ตัวก็สั้นเอวก็หนา ผมไม่คิดไรด้วยสักหน่อย"

คนถูกเหน็บหันมาค้อนขวับ "บูลี่ฉันหรือ"

"ไม่ได้บูลี่ แค่บอกเฉยๆ ว่าไม่ต้องคิดมาก ผมเกาะเอาเพราะกลัวตก ไม่ได้แต่ะอั้ง"

"ถึงนั้นก็เถอะ ห้ามแต่ะ ฉันจี้กจะจี้"

"ไม่แต่ะก็ได้" เขาอ้อมมือข้างหนึ่งไปเกาะราวด้านหลังพลางเร่งคนขี่ "เร็วๆ หน่อยสิ ซ้ำเป็นแต่่าไปได้"

เนตรอัปสรขึ้นปากด้วยความหมั่นไส้ *เวรกรรมอะไรนะ ถึงต้องมารับเลี้ยงเด็กโคงแบบอิตานี้*

ตลาด 'มงลง' กินพื้นที่เกือบสิบไร่ ตัวอาคารเปิดโล่ง ยกเพดานสูง มองเห็นโครงเหล็กที่มีสนิมเซาะบนเพดาน บนพื้นมีเศษขยะให้เห็นเป็นหย่อมๆ ตามท่อมีกลิ่นเหม็นชวนคลื่นเหียนลอยอวลขึ้นมาจนคนเจ้าสำอางต้องยกมือขึ้น บีบจมูก กำลังจะชักชวนสาวหน้าหวานเดินไปที่อื่น แต่อีกฝ่ายกลับเดินนำแล้ว

เข้าตลาดไปก่อน เขาเลยจำใจเดินตามเข้าไปอย่างเสียไม่ได้

สภาพภายในตลาดค่อนข้างแฉะแฉะ บางจุดมีน้ำเจิ่งนองจนชายหนุ่มต้องสับขาหลีก กระนั้นความชวยก็ยังไม่วายเล่นงานยามมีมนุษย์บ้าย่าทำผ่านตนไปอย่างรวดเร็ว น้ำสีดำนกระเซ็นมาเปื้อนข้อเท้า ทำเอาเจ้าของร่างสูงผิวขาวผ่องเบะปากด้วยความขะเขยง

"มีทิชชูไหมคุณ"

"อยากเข้าห้องน้ำเธอ"

"เปล่า น้ำกระเด็น ดูลิคุณ ขาผมเปื้อนหมด"

เนตรอัปสรก็มลงมองรอยน้ำสีดำเปรอะข้อเท้าจนเจ้าตัวบั้นหน้าแห้งที่แรกคิดจะเอื้อเพื่อทิชชูให้ แต่พอนึกถึงฝีปากร้ายกาจของหมอนี่เลยส่ายหน้าแทน

"ไม่มี แค่เปียกนิดหน่อย จะเป็นไรไป"

"เก๊าะมันเหนอะหนะ ทำไม่ต้องมาตลาดนี้ด้วย สกปรกจะตาย เหม็นด้วยนะคุณ ไปที่อื่นไม่ได้เหรอ"

"ซื้อของสด ไม่ซื้อในตลาดแล้วจะให้ซื้อที่ไหน"

"ซูเปอร์มาร์เก็ตไงคุณ"

"ฉันเป็นพนักงานกินเงินเดือนนะ ต้องยื่นขายของเช้าจรดเย็น เมื่อยขาจะตาย ถ้ามเหนื่อยฉันจะเอาเงินถุงเงินถังไปที่ไหนมาซื้อของในซูเปอร์ฯ บ่อยๆ"

"บอกแล้วไง ผมจำได้เมื่อไรจะคืนเงินคุณหลายเท่าเลย"

คนรักความสะอาดชักสีหน้าใส่ความขื่นแฉะ เสี่ยงโหวกเหวกข้ามหัวไปมาของพ่อค้าแม่ค้า และกลิ่นเหม็นตุที่บรรจุกอยู่ในสถานที่แห่งนี้

"แล้วถ้าคุณจำไม่ได้ หรือไม่มีใครมาตามหาคุณเลยล่ะ"

"คุณก็เลี้ยงผมต่อสิ ผมกินไม่จุหรอก"

กล้าพูด!!! อะไรคือกินไม่จุ แต่ข้าวหมดหม้อ ไข่หมดแผง

"ผมว่าจะควบคุมน้ำหนักหน่อย รู้สึกอยู่บ้านคุณแล้วกินเก่งซะมด ต้องหาอะไรลีนๆ กระแทกปากหน่อย ขอเงินหน่อยสิคุณ ลักสองพันก็ได้"

เนตรอัปสรอยากทั้งผมตัวเองนัก เจ้ากรรมนายเวรของตนคงมาผูกตมาเกิด
ในรูปของต่ายกษัณฑ์หลังนกระมัง เธอถึงโดนไถ่ไม่หยุด บ่นในใจแล้วก็ควักแบงก์
สี่แดงแปะลงบนฝ่ามือหนา

"สามร้อยเยียนะ"

"ค่าแรงขั้นต่ำไง เมื่อเข้าคุณแค่เอาเสื้อผ้าใส่เครื่องซักผ้า งานบ้านอื่นๆ
ยังไม่ได้แตะ ฉันทให้ค่าแรงเต็มก็ดีแค่นั้นแล้ว อีกครึ่งชั่วโมงเจอกันหน้าตลาด
อยากจะทำอะไรก็ไปเลือกแล้วกัน"

ชายหนุ่มกำแบงก์ร้อยสามใบในมือ ก่อนจ้องแผ่นหลังบอบบางที่เดิน
ผ่านหน้าไปด้วยรอยยิ้มเต็มดวงหน้าคมคาย

แยกกันได้ครึ่งชั่วโมงเนตรอัปสรก็พบเบอร์โทรศัพท์ของคุณยายผูกขึ้น
บนหน้าจอมือถือ อารามตกใจจึงรีบส่งเงินให้แม่ค้าขายขนมหวานแล้วกดรับสาย

"คุณยายเป็นอะไรีเปล่านั้น"

"ผมเองคุณ"

"คุณเอามือถือของคุณยายมาจากไหน"

"คุณยายให้ผมไว้ สงสัยกลัวคุณทอดทิ้งผมแน่เลย"

เนตรอัปสรขบฟันกรอด *ทำผิดครั้งเดียวต้องชดมาเหน็บแนมยันชั่วลูก
ชั่วหลานเลยไหมตาบ้า*

"โทรมาคืออะไร"

"คุณอยู่ไหน มาช่วยผมหน่อยสิ"

"เกิดอะไรขึ้น"

"เหอะน่า มาช่วยผมหน่อย ผมอยู่แฟงปลาเบอร์เออีสิบ รีบมานะคุณ"

"รู้แล้วละน่า"

หญิงสาวตัดตัดสาย ก่อนจะเดินจ้ำผ่านแฟงชายของจีปาณะพร้อมหอบของ
พะรุงพะรังเต็มสองมือด้วยกลัวจะเกิดอันตรายกับคนบวมๆ ทว่าทันทีที่มาถึง
หน้าแฟงปลา เธอก็อยากยกถุงข้าวสารหนึ่งกิโลพาดหัวอีกฝ่ายนัก

ตรงไหนรีบ...พูด!

ยักษ์ปักหลั่นยื่นนมยืมหน้าผ่อง มองเจ้าของแผงปลากำลังขอดเกล็ดปลา ด้วยสีหน้าพอกพอกใจก่อนก๊วกมือเรียกเธอ

"มานี่เร็วคุณ"

"เรียกฉันทำไม"

ชายหนุ่มยืมแบนพลงซึ่มมือไปที่ปลาตัวอวบอ้วนซึ่งกำลังถูกควักไส้ควักพุง ออกมากองบนเขียงไม้

"จ่ายให้หน่อยคุณ"

"แล้วเงินที่ฉันให้ไปล่ะ"

"หมดแล้ว"

"หมดแล้ว!!! ตั้งสามร้อย ไซ้อะไรของคุณนักหนา"

เขายกมือขึ้นชูถุงลูกชิ้นบั้งสีไม่ เนื้อไก่ ตบท้ายด้วยงุ่นสีแดงพวงโต

"ชื่อขนาดนี้เรียกได้อีตเธอ"

"ชื่อเผื่อพรุ่งนี้ไง แดดร่อน ผมซี้เกียจเดินมาตลาด ไหนๆ มาแล้วก็ซื้อเลยทีเดียวน"

หญิงสาวขบฟันกรอด อยากรีดให้ลั่นตลาด ช่างขยันหาเรื่องมายั่วโมโห เธอนักเชี่ยวชาญ

"แฟนเธอเนตร"

แม่ค้าแผงปลาวัยกลางคนซึ่งเป็นแม่ของหวานใจมองหนุ่มร่างปักสลัดกับสาวหน้าหวานด้วยรอยยิ้มมีเสศนัย

"เปล่าจะป่าหวานเย็น คนอาศัยนะ เนตรเก็บเขามาจากข้างทาง"

"ข้างทางไหนล่ะ บอกป่าข้างลิ จะไปเก็บมาบ้าง"

เนตรอัปสรยิ้มขึ้นๆ แต่คนซี้โอ้กลับยกคิ้วให้ตนราวกับภูมิไฉนนักหนา ที่มีสาวใหญ่ปลื้ม

"ไม่ต้องเก็บหรอกจะ ถ้าอยากได้เนตรยกให้ฟรีๆ"

"ผมไม่ใช่สิ่งของนะคุณ จะยกให้คนอื่นได้ไง ไม่รู้แหละ ไม่ไป จะเกาะ

คุณให้แน่ๆ เลย" ว่าพลงยกแขนข้างที่ไม่ได้สวมเสื้อก่อนขึ้นโอบบ่าเล็ก
อย่างหวงแหน

"ตาบ้า ปล่อยนะ!"

"สัญญามาก่อนสิว่าจะไม่ทิ้งผมอีก"

"ก็ได้ๆ ปล่อยฉันสิ"

"ปล่อยก็ได้ โอบนิตโอบหน้อยก็ต้องดูด้วย"

ป้าหวานเย็นมองกิริยาหยอกล้อของสองหนุ่มสาวก็ลอบยิ้มพลงชวนคุย
เรื่องโน้นเรื่องนี้ มือขอดเกล็ดปลา เสร็จแล้วก็มัดปากถุงส่งปลาให้

"เสร็จแล้วจ๊ะ"

"ทั้งหมดเท่าไรคะป้าหวานเย็น"

"สองพันห้า"

"สองพันห้า!" เจ้าของเงินเบิกตาโพลง จ้องปลาในถุงด้วยสีหน้าฉงน
หันไปทางเจ้ากรรมนายเวรที่ยืนทำไม่รู้ไม่ชี้ก่อนหันกลับไปมองเจ้าของแผงปลา

"ทำไมปลามันแพงนักละคะป้าหวานเย็น"

"แพงที่ไหนกัน เต้าเตี้ย กะพง แซลมอน กุ้งแชบ๊วยอีก แต่ละอย่าง
ไม่ใช่ถูกๆ นะ"

เนตรอัปสรขบฟันกรอด เขม่นมองต่ายกษปักหลังด้วยความขุ่นเคือง
ก่อนหันกลับมายิ้มแห้งๆ ให้แม่ค้าปลา

"ขอคืนได้ไหมจ๊ะป้า"

"อ๊วย ของซื้อของขายคืนได้ยังไง ป้าควักไส้ควักพุง ขอดเกล็ดให้หมด
แล้ว น้ำแข็งก็โรยให้แล้ว ใครจะมาซื้อต่อล่ะ"

เอสเอสสาวอยากร้องไห้ สองพันห้าเธอใช้ได้ทั้งอาทิตย์เลยนะ แต่หมอนี่
กลับล่อมแผนการเงินของเธอไม่เป็นท่า

"เอางี้ คนกันเองป้าคิดให้สองพันสิร้อยเลย นี่ลดสุดๆ แล้วนะ"

ในที่ที่สุดแบบกัพันสองใบและแบงก์ร้อยสี่ใบก็หลุดลอยออกจากกระเป๋า
หลังจากรับปลามาแล้วหญิงสาวก็ก้าวฉับๆ ออกจากตลาดโดยมี 'ภาระ' สับขา

ตามมาไม่ห่าง

"รอก่อนสิคุณ จะรีบไปไหน"

"ไม่ต้องมาพูด ฉันอารมณ์ไม่ดี แทนที่จะได้พักผ่อนอยู่บ้าน ต้องลากสังขารพาคุณมาเดินตลาด เมื่อยขาจะตาย"

"โอ้ อย่างอนสิคุณ ซื่อนิดหน่อยเอง ปลาพวกนี้มีโอเมก้าสาม กินแล้วฉลาดนะคุณ อย่างกหน้อยเลยน่า"

"ฉันต้องงกลี แบนก็พันสมัยนี้มันหาง่ายเสียที่ไหน ปลาทูนะกินไม่เป็นรีใจ มีโอเมก้าเหมือนกัน ดัดจริต!"

"ของแพงมันก็ต้องดีกว่าอยู่แล้วสิคุณ แล้วอีกอย่างปลาพวกนี้ผมไม่ได้กินคนเดียว คุณกับคุณยายก็กินด้วย เอาจี๋มือเย็นผมปรุงเอง ฝีมืออย่างผมรับรองว่าเซฟโรงแรมยังอายุ"

เอาอะไรมามันหน้ามันไหนก ขอโทษสักคำนะมีไหม

"ฉันกับคุณยายไม่กินของแพงแบบนี้ แค่ปลาทูนี่ ปลาชนิดก็กินลงท้องได้เหมือนกัน"

"นานๆ กินที ให้รางวัลตัวเองไงคุณ"

ไม่ว่าหมอนี่จะแก้ตัวอะไร เธอก็ฟังไม่เข้าหู เพราะโกรธจนหูอื้อตาลายเสียแล้ว

"คุณอาศัยฉันอยู่ แอมมือขอเงินฉันกิน สะกดคำว่า 'เกรงใจ' เป็นไหม"

"แรง!"

ชายหนุ่มแสวงสูดปาก แต่น้ำเสียงและแวต้ายลือบ่งบอกว่าเขาไม่ได้สลดเลยสักนิด

"ผมก็บอกแล้วไงว่าจำได้เมื่อไร ผมคืนคุณลิบเท่า ไม่เอาจ ยี่ลิบเท่าเลยเฮ้อ"

"ฉันไม่ยอมยกได้เงินคุณ แต่คุณไม่ก่อเรื่องสร้างความเดือดร้อนให้ฉันก็พอแล้ว"

พูดจบก็สะบัดหน้า เดินตืดตั้งจากไป ทิ้งให้เขามองตาม รอยขบขัน

เคลื่อนอยู่ในดวงตาคมกริบ
แกล้งายแคะต่อตีใหม่ นะ

บทที่ 8

คุณชายจ่ายตลาด (2)

ไหนดๆ ก็ออกมาจ่ายตลาดแล้ว จะไม่ซื้อเสื้อผ้ารองเท้าให้ชายหนุ่ม คงไม่ได้ ทาสสาวไม่ยอมเสียเที่ยวและไม่อยากเห็นพ่อเจ้าประคุณใส่เสื้อเข้ารูป อวดลอนกล้ำเนื้อออกเรียกร้องความสนใจจากคนผ่านไปผ่านมาอีกต่อไปแล้ว จึงแวะร้านเสื้อผ้าหน้าตลาดมลง หลังจากได้รองเท้าแตะข้างดาวไปแล้ว เธอก็ซื้อมือไปที่กระบะเสื้อผ้า

"คุณอยากได้ตัวไหนเลือกไปสิ ฉันซื้อให้"

คะเนจากป้ายราคาตัวละห้าสิบบาทแล้วหญิงสาวยังเหลือเงินติดกระเป๋า กลับบ้าน ทว่าจอมเรื่องมากกลับกรี๊ดนิ้วหียบเสื้อยืดจากกระบะราวกับรังเกียจ รังอนหนักหนา

"ถูกขนาดนี้เหมาจากโรงเกลือปะเนี่ย ซักกรียังก็ไม่รู้ ไม่เอาหรือคุณ ไปร้านอื่นเหอะ"

ชายวัยรุ่นซึ่งน่าจะเป็นพนักงานร้านเท้าแอมมองคนพูด ทำเอาลูกค้าสาว ยิ้มเจื่อน รีบคว้าเสื้อกับกางเกงอย่างละสามตัวส่งให้พ่อค้าพร้อมแบงก์สีแดง สามใบ หลังรับถุงก็อับแกำบสีชมพูแปร้นจากพ่อค้า เธอก็สับเท้าเผ่นแน่บ ไม่สนใจคนที่เดินบันหน้าองตูป้องตามมาสักนิด

"บอกแล้วไงว่าไม่เอา ซื้อมาทำไม เป็ลืองตั้งค์ เก็บเงินไว้ซื้อลูกชิ้นปิ้ง

ดีกว่า"

"ฉันซื้อเพราะคุณขายขอร้อง หมดหน้าทีของฉันแล้ว ถ้าไม่ยกใส่ ก็ไม่ต้องใส่"

"คุณยอมให้ผมแก้ผ้าเดินในบ้านเหรอ"

ดูเหมือนเขาจะยิ้มโห่สำเร็จ เพราะยายแคะหั่นมาถลิ่งตาใส่ ริมฝีปาก อิมนำจูบตวาดแหว็ด

"ทะเล้ง! ถ้าคุณเดินเปลือยกายในบ้าน ฉันจับคุณส่งโรง'บาลบ้าแน่!"

จูบหญิงสาวก็เดินตั้งตงไปทางลานจอดรถหน้าตลาดที่เธอจอดจักรยานไว้ โดยมีคนตัวใหญ่พึมพำไล่หลัง

"แซวนิดเดียวก็ต้องเขินด้วย น่ารักวะ"

จอมกวนประสาทเดินตามมาสมทบหญิงสาวที่แผลงชุดชั้นในชายก่อนถึงลานจอดรถ เห็นอีกฝ่ายยื่นหน้าแดงหูแดง คนช่างแห่ก็ยิ่งอยากแกล้ง อยากรังแกเข้าไปใหญ่

"จะซื้อไหม ดูอยู่ได้"

นัยน์ตาคมกวาดมองกางเกงในผู้ชายสีเข้มในกล่องกระดาษเรียงกัน เป็นดับอย่างประเมินก่อนส่ายหน้า

"ไม่เอาหรือก ผ่าหยาบแบบนี้ใส่เข้าไปได้ใจ"

"แล้วจะเดินโทงๆ รีเง"

"มันก็เย็นดีนะคุณ แต่อย่างว่าแหละเนอะ อวบใหญ่แบบผม ถ้าไม่ใส่กางเกงในมันก็จะตุงๆ หนอย"

"อ๊ ลามก!!!" หญิงสาวแหวลิ้น ทำเอาเจ้าของร้านวัยกลางคนซึ่งดูที่วิวอยู่ด้านในร้านยอมนลุกจากเก้าอี้

"พูดออกมาได้ ฉันไม่คุยกับคุณแล้ว ไม่ซื้อก็ไม่ต้องซื้อ"

"มีแบบอื่นใหม่ละ แบบนี้เนื้อผ้ามันหยาบ น้องชายผมระคายเคืองพอดี"

คนสัปดนยังไม่วายลากบทสนทนาลงไปยังกับเรื่องอย่างว่า หญิงสาวเลยรีบจำหนึให้พ้นจากหน้าร้านโดยมีคนตัวใหญ่ตามไปติดๆ

"รอดด้วยสิคุณ"

"ไม่ต้องตามมาแล้ว นอนในตลาคไปเลย!"

"งอนไปได้นะแคะ ล้อเล่นหน่อยตัวเอง"

'แคะ' หันมาถลิ่งตาใส่ยักษ์ปักหลั่นหนึ่งที ก่อนสะบัดหน้าหนีด้วยความว่าวุ่นใจ ไม่ใช่ครั้งแรกที่เนตรอัปสรถูกหนุ่มๆ แซะอย่างคะนองปาก แต่กลับเป็นครั้งแรกที่หัวใจของเธอวูบไหวและสิ้นเส้าทำนายไม่ได้ยินน้ำเสียงยั่วเย้าและแววตาทอประกายวิบวาวจากผู้ชายตรงหน้า

เห็นที่ต้องหาทางเซี่ยหมอนี้ให้พ้นบ้านโดยเร็ว ก่อนหัวใจเธอจะถล่มลิกลงเกินแก้ไข

"มานี่หน่อยคุณ"

เสียงเรียกจากในครัวไม่ทำให้หญิงสาวที่นั่งขัดสมาธิอยู่บนโซฟาหันเหความสนใจไปจากจอทีวีได้ ตรงข้ามเธอกลับฟังสมาธิกับรายการเกมโชว์กว่าเดิม ไม่สนใจเซฟรูปหล่อที่เดินออกจากครัวมายืนเท้าเอวเรียกยกย

"เนตรมานี่หน่อย เนตรครับ"

"เนตรไปหาพี่เขาสีลูก พี่เขาเรียกแคะ"

แทนที่จะลุก เจ้าบ้านสาวกลับสวนเสียงหัวนเพราะยังชุ่นเคื่องจากเรื่องเมื่อช่วงสาย

"มีอะไร"

"ต้องมีสิ ไม่งั้นจะเรียกเธอ มานี่หน่อย"

ทาสสาวพ่นลมหายใจออกมาแรงๆ ขึ้นไม่ยอมตามใจ พ่อเจ้าประคุณคงไม่หยุดควนใจ จึงเดินกะบึ่งกะบอนไปหาเซฟหนุ่มหน้าขาวที่กำลังหยิบจับเครื่องครัวอย่างคล่องแคล่วจนหน้าแปลกใจ

"ทำไมคุณดูทำอาหารคล่องจังล่ะ"

"ผมอาจเคยเป็นเซฟมาก่อนก็ได้"

"ไหนว่าเป็นคุณชาย เป็นลูกเศรษฐีไง"

"บางทีผมอาจเป็นลูกเศรษฐีที่ถูกส่งไปเรียนเมืองนอกตั้งแต่เล็ก เลยทำกับข้าวเองเป็นก็ได้"

เนตรอับสรกลอกตาใส่คนซีไอ้ มโนไปไกลมาก

"ตกลงเรียกฉันมาทำไม"

"หั่นผักให้หน่อย"

"ทำไมฉันต้องทำ ฉันเป็นคนจ่ายค่ากับข้าวพวกนี้"

"แต่ผมยังป่วยอยู่ จะสับจะหั่นอะไรก็ไม่ถนัด คุณช่วยหน่อย"

หญิงสาวขบฟันกรอด เพ่งมองแขนข้างหนึ่งที่ยังเข้าเฝือกอ่อนด้วยความหงุดหงิดปรั่วลึกผิด

"ให้ทำอะไรบ้าง"

"ถอดเสื้อให้หน่อย"

"จะบ้าเหรอ! ถอดเสื้อทำไม คุณยายก็นั่งอยู่นะ"

"ในน้ำมันร้อน พัดลมในครัวก็ไม่มี"

"ปกติตรงนี้ลมเย็นจะตาย"

"แต่วันนี้มันไม่มีลมนี้"

"รอแป็บ เดียวไปหยิบพัดลมมาให้"

หญิงสาวหายไปครู่หนึ่งก็หิ้วพัดลมตัวเล็กกลับมาเสียบปลั๊กแล้วเปิดเบอร์แรงสุด

"คุณเช็ดหน้าให้ผมหน่อย"

คนเรื่องเยอะยื่นหน้าซึ่งมีเหงื่อเม็ดโตซึมเต็มหน้าผากเข้ามาใกล้ เนตรอับสรกลอกตามองบน เรื่องมากไม่มีใครเกิน แต่พอเธอหยิบทิชชูคร้วมาจะซับหน้าให้ เขากลับเบี่ยงหนี

"อะไรอีกล่ะ"

"นี่มันทิชชูคร้ว เนื้อหยาบจะตาย เอาทิชชูในกล่องโน้น นุ่มกว่าเยอะ"

เนตรอับสรอยากจะกางฝ่ามือแล้วฟ้อนเล็บใส่หน้าจอมกวนประสาท นักเชียว แต่ที่ทำไปก็เพียงเดินออกไปหยิบทิชชูเนื้อนุ่มมาซับเหงื่อให้เขา แล้ว

ทำไมตายักษ์ปักหลักยืนย่นหน้ามาใกล้ขนาดนี้ด้วย แถมยังงใจพ่นลมร้อนๆ ลงมาโดนหน้าผากเธออีก

"ยี่นตีจ ลี ไม่ต้องย่นหน้ามา"

"ไม่ย่นหน้าลงมา คุณจะซบหน้าถึงเธอ"

"บูลลืว่าฉันเตี้ยเธอ"

ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอก่อนยกมือข้างที่ว่างโคลงศีรษะเล็กน้อย

"ตายักษ์!"

"จ๋า ยายแคะ"

"ฉันเป็นเพื่อนเล่นรีใจ"

"ไม่เอยากเป็นเพื่อนเล่นสักหน่อย"

เขาทิ้งประโยคชวนคิดลึกไว้แค่นั้น ก่อนขึ้นไปทีกองผักในตะกร้าพลาสติก

"คุณหันต้นหอมให้หน่อย ผมจะทำปลาหนึ่งซีอิ๊ว แล้วก็หันคะน้ากับเห็ดหอมด้วย ผมจะทำคะน้าฮ่องกงราดซอสเห็ดหอม หั่นบางๆ ละ คุณยายจะได้ทานง่ายหน่อย"

"รู้แล้วล่ะนะ"

"อ้อ ก่อนอื่นทูปกระเทียมก่อน"

"ที่สั่งมาทั้งหมดเนี่ย แล้วคุณทำอะไร"

"ก็ยืนดูคุณทำสิ"

"นี่คุณ..."

หญิงสาวเท้าเอว จ้องจอมกวนประสาทเขม็ง แต่ดวงหน้ารูปไข่ที่มีสังกรามได้รูปกลับคลี่ยิ้มสดใสชวนให้เธอใจลั่นนักเชียว

"แหงเล่นนิตเดียวเอง ผมจะทำซอสเอาไว้ราดปลาไง"

ชายหนุ่มยิ้มบางๆ ก่อนหันไปเติมน้ำซอสขวดโน้นขวดนี้ลงบนกระทะก้นแบนด้วยท่าทางคล่องแคล่วราวเชฟมืออาชีพ โดยเฉพาะท่าโรยเกลือ กระตะจนน่าห่มันไส้ เคี้ยวซอสไปได้ครู่หนึ่งเขาก็พึมพำเสียงอ่อนเสียงหวาน

"เนตรจ๋า ยักษ์ร้อน!"

"แล้วไง"

"เซ็ดหน้าให้หน่อย เหมื่อออกอีกแล้ว"

เซฟหนุ่มเดินมาหาแล้วโน้มหน้าหล่อเหล่าซอกเหงื่อลงมาในระดับสายตา เธออีกครั้ง อารามหมั่นใส่หญิงสาวจึงคว้าทิชชูมาสองแผ่นแล้วตบเข้าที่โบหน้า ชายหนุ่ม ไม่เบาแต่ก็ไม่หนักจนเกินไป

"เบาหน่อยสิคุณ หน้าผมพังหมด ขาวเนียนเรไรไอเทมเลเวลนี้ เหลือคนเดียวบนโลกแล้วนะ"

"คลินิกเสริมความงามเยอะเยอะ เผลออจ คุณอาจจะผ่านมาแล้วหลายหมอกี่ได้"

คนหล่อธรรมชาติถลึงตาใส่ยายตัวเล็ก

"ตรงไหนมีตมอ เอาปากกามาวงเลย"

"รู้ได้ไง คุณจำไม่ได้สักหน่อย"

"ลองจับหน้าผมสิ ของแท้ ไม่ได้เหล่า พ่อแม่ให้มาชัดๆ"

ไม่พูดเปล่าแต่เขารวบมือบางมาแตะโบหน้าเนียนนุ่มราวกับจะอยากให้เธอ พิสูจน์ว่าของแท้เป็นเช่นใด แต่หญิงสาวรีบชักมือออกราวกับโบหน้าหล่อเหล่า เป็นถ่านร้อนลวกมือ

"ปล่อยนะ คิตจะแตะอั้งฉันรีใจ"

"นมแบน เอวหนา ก้นปอด มือก็หยาบกระด้าง ตรงไหนแตะอั้งก่อน"

คนถูกเห็นบหน้าแดงกำ จ้องคนพูดตาวาว

"ปากเสีย! อยากออกไปนอนนอกบ้านนักใช่ไหม"

"กลัวจะแยแล้วเนี่ย" ชายหนุ่มลยหน้าลยตาตอบ เลยถูกฝ่ามือบาง ทุกกลับด้วยความหมั่นใส่ "ผมเป็นคนป่วยนะคุณ เพื่อลืม"

"ปากติขนาดนี้เรียกว่าหยาบป่วยแล้วละ"

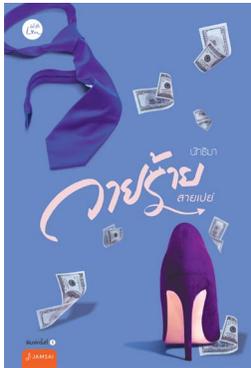
"แกล้งนิตหน่อยก็ไม่ได้"

"ไม่ได้!"

เขาแกล้งถอนหายใจ ก่อนเดินกลับไปหน้าเตา สวมบทเซฟหนุ่มรูปร่าง

ตัวอย่างปลงๆ

คุณขนาดนี้ ใครจะทนแคะได้...ถ้าไม่ใช่พี่!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3HfzqwS>